

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

XXVIII. leto • 2017-2018 1

*Ko je rešitev preprosta,
Bog odgovarja.*

Albert Einstein

Kazalo

- 3 Uvod
- 4 Duhovni pogledi
- 10 Papež Frančišek Frančiškovim
- 12 Svetopisemske ikone
- 14 Pogovor
- 19 Brezmadežna
- 21 Luč svete Klare
- 22 Biseri molitve
- 24 O Assisiju
- 26 Utrinki iz Assisija
- 27 Frančiškov svetni red
- 28 Otroci med nami
- 30 Med minoriti
- 31 Reportaža
- 32 Obvestila

Naslovnica: *Zdi se mi, da ob pogledu na cvet postane človeška duša preprosta, pristna in globlja. Čeprav rože z nami ne govorijo neposredno, nam sporočajo, da želijo živeti preprosto, da bi mogli tudi mi preprosto živeti. Najpreprostejše in hkrati najgloblje stvari lahko povemo z rožami. Brez njih ne bi mogli tako pristno izražati svojih misli, čustev, naklonjenosti ... Slišal sem, da kdor nima rad rož, nima rad ljudi. Morda zato, ker je za pristno ljubezen potrebna preprostost.*

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

– nadaljevanje revij DUH ASSISIJA med nami
in BREZMADEŽNA. Izhaja štirikrat letno.

Izdaja: Slov. min. prov. sv. Jožefa, Minoritski trg 1, Ptuj

Uredniški odbor: Janja Ahčin, Dorica Emeršič, p. Martin Gašparič,
p. Danilo Holc, p. Milan Kos, prov. minister, p. Jože Osvald, p. Andrej
M. Sotler, p. Damjan Tikvič, p. Janez Šamperl

Glavni urednik: p. Danilo Holc

Odgovorni urednik: p. Milan Kos, prov. minister

Tehnični urednik: p. Tomaž Majcen

Fotografije: Ubald Trnkoczy, Vida Furman, Marjan Petek in arhiv

Lektorica: Hedvika Dermol Hvala

Prelom in priprava za tisk: Salve d.o.o. Ljubljana (Jože Šenk)

Tisk: Tiskarna Povše

Naslov uredništva: Trubarjeva 80, 1000 Ljubljana

Elektronska pošta: danilo.holc@rkc.si

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Fotografija na naslovnici: UAmadej Trnkoczy

ISSN 1854-7990

Preprostost

»Dan za dnem so se enodušno in vztrajno zbirali v templju, lomili kruh po domovih ter uživali hrano z veseljem in preprostimi srcem« (Apd 2,46).

Slovar slovenskega knjižnega jezika označuje preprôstost za lastnost, značilnost preprostega ... Možne sopomenke so enostavnost, skromnost, nezahtevnost, ponižnost ...

Slovenski kot malokateri jezik hrani v svojih besedah izjemno veliko skritih, bogatih in povednih poudarkov ter pomenov. Tudi beseda preprostost ni izjema, če jo razčlenimo v pre/prostost. Pre- pomeni nekaj več, nekaj preko, nekaj presežnega, prostost pa je svoboda, neznanost. Preprostost torej lahko razumemo kot popolno svobodo, popolno nenavezanost na karkoli zemeljskega in diabolčnega, skratka kot popolno predanost Božji volji, ker je dar Njegove brezpogojne ljubezni. »Gospod varuje preproste, bil sem slaboten, pa me je rešil« (Ps 116,6).

Kolikor ljudi bi vprašali, kaj je po njihovem preprostost, koliko različnih odgovorov bi dobili. Kaj neki bi rekel otrok v srečni družini in kaj tisti, ki ga nihče ne mara, pa tisti, ki bi mu preprost kos kruha ali skodelica riža rešila življenje? Kaj bi rekel

»postarani' mladenič, ki je v preobilju zgrešil pot, in kaj mladenka, ki se pridno trudi za ocene? Kakšen bi bil odgovor kmeta na gorski in tistega na bogati kmetiji, ali pa dobro in pošteno plačanega delavca in tistega, ki trepeta za službo in plačilo? Kaj bi odgovorila mati samohranilka in kaj vsega sita povzpeticnica, kaj vsemogočni politik?

Kako pa nam Bog odgovarja, kaj je preprostost? Ne pripoveduje z besedami, ampak z znamenji in dejanji ... Človek se ne bi nikoli domislil tako preprostega začetka našega odrešenja, kot je to storil Bog Oče. Izbral je preprosto judovsko dekle in vanjo po Svetem Duhu zasadil seme svojega Sina, da je lahko izrekla svoj »Zgodi se«. Za

kraj rojstva mu je izbral jasli v pastirski votlini ... Papež Frančišek, ki nas vsak dan znova preseneča s svojimi preprostimi besedami in dejanji, pravi: »Bog se ne pojavi v plemiški dvorani kraljeve palače, ampak v uboštvu hleva; ne v blišču sijajnega videza, ampak v preprostosti življenja; ne v oblasti, ampak v majhnosti, ki preseneča. Če ga hočemo srečati, moramo tja, kjer je On. Treba se je skloniti, se ponižati, postati majhni.«

Bog Sveti Duh se je nad Jezusom nekajkrat prikazal v podobi goloba, miroljubne in preproste ptice. Jezus je sam razkril simboliko te podobe. »Glejte, pošiljam vas kakor ovce med volkove. Bodite torej preudarni kakor kače in preprosti kakor golobje« (Mt 10,16). In vsa Jezusova oznanjevalska leta so bila polna preprostosti. Tudi za učence je izbiral take: »Videli so Petrovo in Janezovo pogumno odkritost; opazili so, da sta preprosta človeka ...« (Apd 4,13). Brat Roger iz Taizéja pravi: »Ena prvih stvari, ki jih Kristus pove v evangeliju, je tale: 'Blagor ubogim v duhu!' Da, blagor tistim, ki iščejo preprostost, preprostost srca in preprostost življenja. Preprosto srce skuša živeti v tem trenutku, vsak dan skuša sprejeti kot božji danes. Če svoje življenje naredimo preprostejše, nam to lahko omogoči solidarnost z najbolj prikrajšanimi, lajšanje trpljenja v krajih, ki trpijo zaradi bolezni, revščine, lakote ...«

Za svetega Frančiška je znano, da je bil sila preprost in skromen človek. Kako je bil začaran, čudovit in slaven v svoji nedolžnosti, v preprostosti besed, v čistosti srca, v ljubezni do Boga, v bratski dobroti, ga opisujejo priče njegovega časa. V njem ni bilo dvoličnosti, prevar, hlinjenja. Njegovo delo in stalni napor v življenju je bilo spolnjevati evangelij Jezusa Kristusa. Sam je priznal: »V nedolžnosti življenja moram združiti preprostost golobice; spretnost, ki se, bolj kot je redka na svetu, toliko bolj naglo dviga v nebo.« Bolj kot karkoli drugega je Frančišek »ljubil čistost in preprostost«. O njem poročajo: »Svetnik je osebno živel sveto preprostost ter posebno skrbel zanjo in jo je ljubil tudi pri drugih ... Ni odobral vsakršne preprostosti, ampak samo tisto, ki zadovoljna s svojim Bogom prezira vse ostalo.«

Samo tisti, ki zna biti preprost – popolno svoboden, uspe resnično uživati življenje kot dar in zaznati odkritje Boga kot hvaležnost: »Ti si Dobro, vse Dobro, največje Dobro.«

Stanko Šorli

Prostovoljna preprostost ali iskanje 'točke dovolj'

Aleš Čerin

„Živeti moramo preprosto, da bi drugi lahko – preprosto živeli,“ sem nekje prebral. Kdo smo, ki moramo živeti preprosto? Kaj je preprosto življenje? Kako ovrednotiti preprostost življenja in kdo so, drugi, ki naj jim s preprostim življenjem omogočimo živeti?

Vemo, pa si ne priznamo, da smo „mi“, ki bi morali živeti preprosto, pač prebivalci razvitega dela sveta. Ljudje, ki smo si življenja prenatrпали s stvarmi, ki jih ne potrebujemo, s stvarmi, ki ustvarjajo nered v naših bivališčih. Bivališča, katerih površina se je v zadnjih desetletjih močno povečala, se pri nas praznijo – manj je ljudi – in obenem polnijo s stvarmi. Prav to, pred čemer nas je Bog opozarjal, se nam je zgodilo: „*Ko boš jedel do sitega, zidal lepe hiše in v njih prebival, ko se ti bo množilo govedo in drobnica, množilo srebro in zlato in vse tvoje imetje, glej, da se tvoje srce ne prevzame in ne pozabiš Gospoda, svojega Boga, ki te je izpeljal iz egiptovske dežele, iz hiše sužnosti*“ (5 Mz 8, 12–14).

Drugi, ki bi lahko živeli ali živeli bolj dostojanstveno, so pa seveda oni tam – južno in vzhodno. Tisti, ki živijo pod pragom absolutne revščine, kot jo je s suho dolarsko

številko definirala svetovna banka: pod 1,25 \$ na dan. Oni, ki svojih bivališč ne polnijo s stvarmi, pač pa z ljudmi. Ravno obratno kot mi. In mi jim že zavidamo ljudi, oni pa verjetno nam stvari.

Ko je Bog ustvaril človeka po svoji podobi (1 Mz 1, 27), jima je naročil, naj sta rodovitna, naj si Zemljo podvržeta in ji zagospodujeta: *Bodita rodovitna in množita se, napolnita zemljo in si jo podvržita; gospodujta ribam v morju in pticam na nebu ter vsem živalim, ki se gibljejo po zemlji!*“ (1 Mz 1, 28). Videti je, da smo ljudje tole naročilo vzeli dobesedno kot gospodovanje v najslabši možni obliki.

Takoj po opisu stvarjenja sveta nam je Gospod poleg možnosti obdelovanja dal tudi odgovornost: »*GOSPOD Bog je vzel človeka in ga postavil v edenski vrt, da bi ga obdeloval in varoval*« (1 Mz 1, 15). A to varovanje in toliko večjo odgovornost za Stvarstvo pa smo kar spregledali.

Ko ni več pričakovane gospodarske rasti ...

Pa se premaknimo od stvarjenja sveta v prejšnje stoletje. V petdesetih letih, desetletje po drugi svetovni vojni, se je produkcija dobrin močno povečala. Ljudje, še navajeni, zategovanja pasov, preprosto niso dovolj trošili, da bi gnali primerno gospodarsko rast. V skladiščih so se večale zaloge in nekaj je bilo treba storiti.

Ameriški ekonomist Viktor Lebow se je na takratno stanje leta 1955 v svojem članku* odzval takole: »*Naše strahotno produktivno gospodarstvo zahteva, da spremenimo potrošnjo v način življenja, da preoblikujemo nakupovanje in uporabo dobrin v rituale, da iščemo duhovne zadovoljitve in zadovoljitve našega ega v potrošnji. Stvari je treba vedno hitreje potrošiti, zažgati, izrabiti, zamenjati in zavreči. Imeti moramo ljudi, ki vedno bolj kompleksno jedo, pijejo, se oblačijo, vozijo in živijo. Tako bomo dosegli vedno dražjo potrošnjo.*«

Duhovna zadovoljitev v potrošnji

Preprosti izmenjavi dobrin – nakupovanju je bilo treba dodati dimenzijo rituala, zadovoljevanja ega in celo duhovno dimenzijo. Namesto obiskovanja svetišč smo začeli – tudi sedmi dan – obiskovati trgovska središča, namesto zadovoljevanja ega v dimenziji, biti' smo ga začeli iskati v dimenziji, imeti'.

Za uresničevanje koncepta potrošništva je bilo treba izumiti tudi nove pristope k vzgoji otrok. Tako smo razvili permissivno vzgojo, katere rezultati so odvisni ljudje – odvisni od čim več stvari in čim dlje v svoje življenjsko obdobje.

Kultura odmetavanja

V citatu ekonomista Lebowa, da je treba stvari »vedno hitreje potrošiti, zažgati, izrabiti, zamenjati in zavreči«, je zaznati napoved našega odnosa do njih. Stvari je treba še dobre in v čim večjih količinah čim prej spraviti iz obtoka. Papež v okrožnici LAUDATO SI ta odnos imenuje ‚kultura odmetavanja‘ – stvari se prenesejo tudi na ljudi (splav, evtanazija) in odnose (ločitve). Da se naredi prostor novim – za to smo si izmislili vse mogoče poti.

Ena od poti je paradigma ‚izum je mati potrebe‘. Izumi sami vodijo v nove, doslej še neznane potrebe, ki si jih kreatorji prodaje udobnega življenja stalno izmišljajo in prek marketinga spretno lansirajo v družbo. Sorodnica te paradigme je ‚ustvarimo nezadovoljne ljudi‘ – nezadovoljne s prav vsem, kar človek je (telo, počutje, občutki). Posledica je zadovoljevanje izmišljenih potreb z nakupovanjem stvari in storitev.

Drugo je svet mode, ki nas spodbuja, da še dobra oblačila zavržemo, ker se je stilska naravnost ali modnost barv nekoliko spremenila. Ali si je bilo treba izmisliti takšno proizvodnjo, da se naprava čim prej pokvari?

Rezervni deli so dragi, prav tako storitve servisiranja, kar pomeni, da se večine še dobrih strojev ne spleča popravljati in raje kupimo nove.

Koncept prostovoljne preprostosti ali iskanje točke dovolj

Povsod lahko opazimo prakso, kot nam jo je začrtal ekonomist Lebow, in je v pičlega pol stoletja spremenila standard življenja razvitega dela sveta.

Rešitev leži v konceptu prostovoljne preprostosti, ki bi jo definiral kot vsakodnevno držo posameznika, da se prostovoljno in zavestno odreče pretirani uporabi dobrin. Videti je, da je ta definicija zelo ‚spolzka‘ predvsem zaradi pojma ‚pretirano‘, ki si ga gotovo lahko vsakdo razlaga po svoje. Res je in prav je tako. Vsakdo sprejema svoje vsakodnevne odločitve, zato naj vsakdo išče svojo pot in svojo globino, do katere bo zmož – brez prisile in primerjanja z drugimi. Je pa ta rešitev ‚plavanje proti toku‘, ki za današnjega človeka ni enostavno.

Kljub temu se počasi budi zavedanje, da resnične spremembe lahko prinese le množica zavzetih posameznikov s svojimi vsakodnevnimi odločitvami. Veliko posameznikov bi se moralo prostovoljno odločiti za iskanje ‚bolj preprostih izbir‘ v svojem družinskem in poslovnem okolju. To bo prineslo spremembe tudi na političnem področju in spremenilo naravnost družbe v manjšo porabo dobrin.

Iskanje ‚točke dovolj‘ (določanje in odstranjevanje odvečnega iz naših življenj) je pot nenehnega iskanja, na katero smo dolžni stopiti tudi zaradi zlatega pravila – univerzalne meje, ki določa naš odnos do sočloveka. V Svetem pismu je to pravilo zapisano v proaktivni obliki: *»Tako torej vse, kar hočete, da bi ljudje storili vam, tudi vi storite njim!«* (Mt,7,12). Sprašujem se, ali se zlato pravilo nanaša samo na odnos do posameznika. Ali se ga ne bi dalo razumeti tudi precej širše – medskupnostno – nekako takole: *»Tako torej vse, kar naša skupnost želi, da bi ji storila druga skupnost, tudi mi storimo njim.«* In če naredimo korak dlje, tudi medgeneracijsko: *»Tako torej vse, kar želi naša generacija, da bi ji predhodna zapustila, naj tudi naša generacija zapusti naslednji.«*

Kot prebivalci razvitega dela sveta, ki jim je Bog podaril veliko naravnih danosti in s tem tudi veliko odgovornosti, moramo – zaradi ljudi v drugem dela sveta, ki takih danosti nimajo – začutiti moralno zavezo, da iz svojih življenj odvezemo odvečno, kar je pretirano.

Ni se nam torej treba preseliti v votline, tako kot je to storil sveti Frančišek pred 800 leti, da bi začeli sukati svoje življenje v bolj preprosto smer. Ni nam treba biti znanstveniki, da bi stopili na pot iskanja svoje ‚točke dovolj‘ in definiranja ravnotežja med dovolj in odveč. Iskati in v praksi udeležati ‚točko dovolj‘ lahko začnemo tako, kot znamo, in toliko, kot zmoremo – že danes.

* Viktor Lebow. Price Competition in 1955. Journal of Retailing, pomlad 1955.

O preprostosti

Vida Furman

Kako govoriti o preprostosti, če pa je vse tako zelo sestavljeno, zagonetno, če je dotok informacij neomejen, če se dovoljenja za vsa vedenja širijo, če je vse napolnjeno in zapolnjeno z materialnimi dobrinami?

Kako govoriti o preprostosti, če se zdi, da nas usmerja in vodi tehnologija, in je vsak gib, vsak korak pod očesom velikega brata?

Treba je ostati v toku, ki silovito drvi dalje, brezobzirno in divje.

Vse je napolnjeno z ukazi: Moraš! Treba je! Prav je! Obvezno je! Želim vse to! Hočem čim več!

Pa vendar se me tiho dotika Tone Pavček s stihom Treba je mnogo preprostih besed kakor:

kruh, ljubezen, dobrota.

Preproste besede, mogoče pozabljene, a prižigajo luč.

Ko se sredi vsega nemira in dogajanja nenadoma zavemo, da ves ta ropot, ves blišč, vsa materialna nasičenost ... ne prinašajo izpolnjenosti, se mogoče odpre tisti majhni prostor, kjer domujejo preproste besede. Če se zbudijo, počasi kaplja tudi spoznanje, da je potrebno vse nekako počistiti – ne samo znotraj sebe, temveč tudi v tistem majhnem obsegu prostora, ki ga obvladujemo, ki nam pripada. Počistiti prostor okrog nas, prostor v nas. Prečistiti ga, da ostane prostor za spoznanje in dotik milosti.

Kajti milost je doživeti spoznanje, da je vsa ta silovita napolnjenost z materialnim pravzaprav zaslepljenost, da vse to dogajanje ne pusti videti ne slišati. Slišati tihi tihi, preprosti glas v srcu – To je moj ljubljeni sin.

Ti si moj ljubljeni sin!

Jaz sem ljubljeni sin!

Glasovi zunaj donijo, odmevajo, preglasajo.

Preproste, tihe besede, ki se rodijo v srcu, pa so skoraj neslišne, zabrisane, preveč preproste, neverjetne, nemogoče. Preprosto sporočilo je globoko vtakano v srce – sporočilo Božjega otroštva, sporočilo, da nikdar nismo sami, da obstaja pot, sled ljubezni, da obstaja ljubeča skrb in se odpira pot upanja.

Toda, koliko velikih korakov, koliko upornih gibov, koliko zavračanj, odporov in obramb je potrebno prehoditi, da najdemo ta preprosti kotiček znotraj srca?

Pot spoznanja in upanja zame vedno znova odpira Ubožec iz Assisija. Pot preprostosti, ki je že izven sprejetega in izven norm prav zato, ker je ena sama preprostost. Iz zvala je popolno povezanost z Bogom, popolnoma odprla pot Jezusovi ljubezni in srce ožarčila s tako silovito ljubeznijo, da je postala večna in vsemogočna.

A pot preprostosti, ki je na videz nepomembna, je najgloblja, ker odpira srce za božje in sveto.

Treba je mnogo
tišine, tišine
zunaj in znotraj nas,
da bi slišali glas,
tihi, plahi, pojemajoči glas
golobov,
mravelj,
ljudi,
src
in njih veličine
sredi krivic in vojska,
sredi vsega tega,
kar ni
kruh,
ljubezen
in dobrota.
Tišine, tišine.
Srca samo
naj merijo čas
kažejo pota.

Tone Pavček

A le eno je potrebno!

Kaj vendar, Marta?

Zaslutiti, da je znotraj nas sveti prostor.

In tam se rojevajo tihe, skoraj neslišne besede, ki jih bolj
zslutimo, kot slišimo.

Ti si moj ljubljeni sin!

Preprost, majhen, ponižen človek je velik v Božjih očeh

P. Danijel Golavšek

Človek išče v življenju potrditve, miru, veselja, sreče in ljubezni. Vsak si želi, da bi bil velik v očeh bližnjih in v Božjih očeh. Mnogi ljudje želijo ustvariti lastno veličino, vendar velikokrat na napačen način. Zato se vprašajmo, kaj dela človeka velikega. Je velik tisti, ki je pameten? Ali pa morda dela človeka velikega njegova fizična moč ali oblast, ki jo izvaja nad drugimi? Nekdo lahko ima vse to, pa vendar ni nujno, da je takšen človek dejansko tudi velik; da bo z vsem tem dosegel svoj mir, srečo in veselje. Največkrat je ravno nasprotno! Tisto, kar dela človeka resnično velikega v Božjih in človeških očeh, je ravno njegova preprostost, ponižnost, iskrenost in ljubezen; to, kar nosi v svojem srcu.

Ozrmo se k Jezusu. Rojen je bil v revni družini, položen v kravje jaslje, povit v plenice. Svojo mladost je preživel kot tesarjev sin in opravljal preprosta dela. Kljub temu da je bil Bog, je bil tako ponižen, da je kot človek prišel na ta svet. Ne samo da je prišel na svet, prišel je celo k najbolj ubogim, bolnim, trpečim. O, kolikšna ponižnost, skromnost in preprostost – o kolikšna veličina človeka. Ravno zaradi tega je Jezus lahko prinesel odrešenje vsemu svetu.

Kdor gradi svoje življenje samo na svoji moči (pameti, oblasti, fizični moči), lahko ima veliko življenje samo v svojih očeh. Tam običajno tudi ni prostora za upanje, vero in ljubezen. Kdor pa živi preprosto, ponižno in iskreno življenje, se bo morda zdel majhen samemu sebi, v resnici pa je takšen človek luč, ki razsvetljuje vse okoli sebe. Mesto, ki stoji na gori in se ne more skriti. Tam je doma resnična vera, trdno upanje in prava ljubezen. Samo tam lahko Bog pokaže svojo veličino in po takih ljudeh lahko naredi velike stvari.

Le kaj bi rekel Frančišek?!

Gregor Čušin

Odhod iz Ljubljane je bil ob 6. uri zjutraj.

Ko sva ob 5.40 zavila z obvoznice na odcep, je avto zaropotal ... in ropotal ... kot da sem povozil klopotec in ga sedaj vlečem za sabo. Nosilci zadnjega blatnika so popustili, tako da se je le-ta povetil in se drgnil ob gumo. To je bil ta ropot. In tako je, ko imaš pri hiši mladega voznika. Oziroma voznico. Pritisk je le pritisk. Tudi pločevina in plastika ne preneseta vsega.

K sreči sem imel v prtljažniku lepilni trak in sem rešil, kar se je rešiti dalo. Oziroma prilepil, kar se je prilepiti moglo. Ob 6.00 sva bila na avtobusu. Ni pa ne prijetno ne lepo začeti romanja k »asiškemu ubožcu« z mislijo na boljši ali celo nov avto!

Le kaj bi rekel Frančišek?!

Vzdušje na avtobusu je prijetno in slaba vest zaradi odločitve, da poromava sama, brez najinih šestih otrok, naju z vsakim prevoženim kilometrom – ko ni treba skrbeti, ali je kdo lačen, ali je kdo žejen, ali koga kam tišči, ali koga kaj boli, je komu slabo – grize

manj in manj. Tako sem lahko med molitvijo rožnega venca mirno zakinkal, brez strahu, da bi bil svojim otrokom slab zgled.

A le kaj bi rekel Frančišek?!

Po maši pri »Treh razbojnikih« nadaljujemo vožnjo proti Assisiju, a ga, ker je že večer, s pogledom le ošvrknemo in se odpeljemo malček naprej do prenočišča. Dvigalo je v okvari. Soba je sobica, tuš kabina v kopalnici pa v premosorazmerju z velikostjo sobe. Oziroma sobice. Še mesec dni sem nosil praske po trebuhu in zadnjici. Po spoznavnem večeru leževa k počitku. Očitno so vsi odtoki vseh kopalnic v tem domu speljani skozi steno ob mojem vzglavju!!! Kot bi prenočeval pod Peričnikom. Resda za dom skrbijo poljske nune, vendar mi je bil občutek, da spim na polju, za kanec preveč. Sobica ima dve ločeni postelji. Jaz, vajen premetavanja po široki domači zakonski postelji, sredi noči zgrmim na tla in si med potjo ob nočni omarici skoraj razbijem go... govorni organ. Ob pol tretji uri zjutraj sledi tako

logičen ukrep: Umakneva omarici in postelji pomakneva skupaj. Kar je Bog združil, tega naj niti poljske nune ne ločijo!

Kaj je Frančišek? A boš kar tiho?!

Dokaj zgodaj prispemo do Klare, tako da ni ne romarjev ne turistov. In ker tudi otrok ni, lahko greva »po svoje«. In greva h Klari. Molit za otroke. Prosit zavetnico televizije in sodobnih medijev, da bi znali najini otroci (pa seveda tudi midva) vse te medije po pameti uporabljati. Računalniki, pametni telefoni, fejsbuk, instagram, aplikacije vseh vrst in sort ... Nimam ne časa ne moči in nenazadnje niti pravice, da bi otroke nadziral čisto vsak trenutek na čisto vsakem koraku. Brez pomoči od zgoraj ne gre in ne bo šlo. Sveta Klara, prosi za nas!

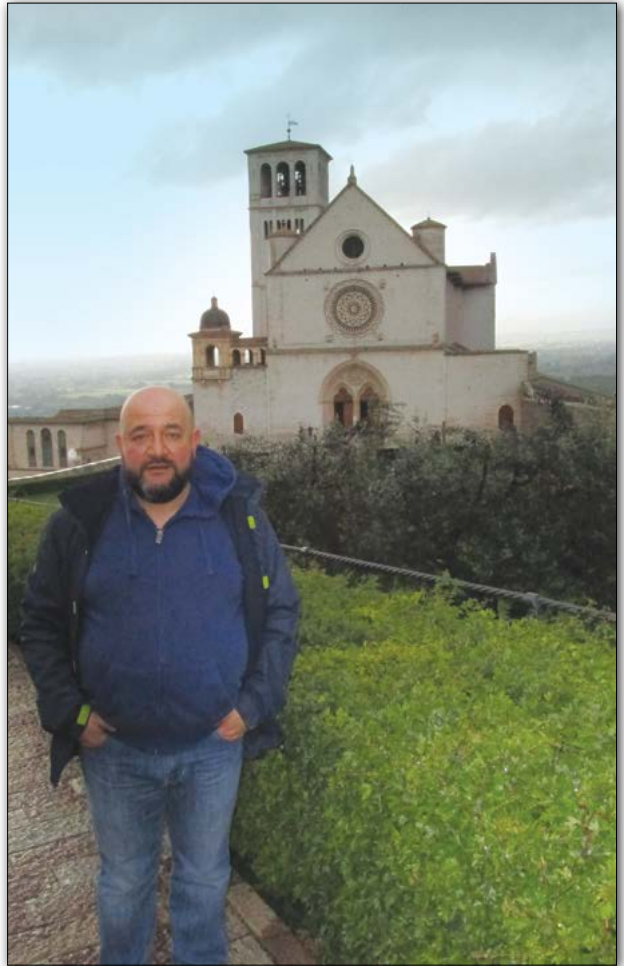
V cerkvi svetega Rufina ob krstnem kamnu, kjer sta bila krščena tako Frančišek kot Klara, obnovimo krstne zaobljube. Smrt in ponovno rojstvo ... skrivnost velike noči ... zajeta v prgišče vode, ki ti (znova) oblije čelo. Kar se mnogim zdi smešno, otročje in neresnično, zahteva zrelega, odraslega človeka, ki zna in zmore sprejeti Resnico! Sveti Gregor Veliki, prosi za me!

Pri Damijanu naval turistov. Oziroma romarjev. Kar je pravzaprav odločitev, ki jo moram iz dneva v dan sprejemati: Kaj želim biti v življenju? Turist ali romar?

Prerinem se skozi skupino malih Korejcev, mimo obilnih Nemcev in klepetavih Nizozemcev ... in se stisnem čisto zadaj ... v najoddaljenejši in najtemnejši kotic cerkve. Ne iz ponižnosti in ljubezni do bližnjega, ampak ker nikjer drugje ni prostora. Položim svojo od kabine tuša opraskano ozadje na kamnite stopnice in zamižim. Ne iz pobožnosti, ampak iz nuje, saj v gneči postanem neverjetno nervozen. Mižim kar precej časa. In še malo dlje. Moj dih se počasi umirja, prav tako pa se cerkev počasi prazni. In kar na lepem smo le še štirje. Midva z ženo, neki turist/romar, ki je po smrčanju sodeč zaspal, in pa Kristus. Znameniti Frančiškov Kristus! Izzovem ga in spustiva se v dialog, ki kar traja in traja ... Lepilni trak morda lahko pomaga pločevini, ki počí pod pritiskom, počeno srce pa lahko zlepi le Bog!

Na poti do Frančiška v izložbi zagledam čudovite jaslice. Ne morem si kaj, da ne bi vstopil in vprašal za ceno, čeprav že vnaprej vem, da so drage. »Dvesto dvajset evrov,« mi odgovori nališpana gospodična, »saj to pa ni tako drago.« »Za figurico!« O, ti moj Bog! Kaj bi rekel Frančišek?!

Kaj pa naj reče sveti ubožec? Poglej, kaj so mu postavili nad glavo.

Bilo je še mnogo tega: tiha pešpot do Porcijunkule ... pa La Verna ... pa pogovori ob obedih ... pa samotišče Carceri ... pa spoved ... občestvo ... in pesem, ko sva se v polepljenem starem avtomobilu vozila proti domu:

Ko zaprem oči,
vidim
makova polja ...
in v ozadju
mesto na gori.
Mesto na gori, ki se ne more skriti ...
Pa čeprav je ta, ki ga je proslavil,
skrit
pod oltarjem,
pod kamni ...
in še vedno
skrito
ljubi!

Je modrost preprostost ali preprostost modrost?

P. Milan Kos

Sv. Francišek Asiški v Pozdravu krepostim pravi: Pozdravljena, kraljica modrost, Gospod te ohranjaj, skupaj s tvojo sestro sveto in čisto preprostostjo. Papež Francišek je med splošno avdienco 9. aprila 2014 spregovoril o modrosti. Pri modrosti kot daru Svetega Duha ne gre samo za človeško modrost, ki je sad znanja in izkušnje. Sveto pisimo nam pripoveduje, da je Salomon, ko je bil kronan za kralja Izraela, Boga prosil za modrost. Modrost je ravno to, je dodal papež Francišek, »milost, da lahko vidimo vsako stvar z očmi Boga«. Pomeni videti vse – svet, situacije, probleme – z Božjimi očmi. Včasih namreč vidimo tako,

kot je nam vseč, v skladu z našim srcem, s sovraštvom, zavistjo. A to niso Božje oči, je pojasnjeval papež. »Modrost je tisto, kar Sveti Duh dela v nas, da bi vse stvari videli z očmi Boga. To je dar modrosti.« In ta dar prihaja iz zaupnosti z Bogom, iz tesnega odnosa z Njim, odnosa otroka z Očetom. Ko smo v občestvu z Gospodom, Sveti Duh preoblikuje naše srce in mu omogoči zaznavati vso svojo toplino in ljubezen.

Sveti Duh torej kristjana naredi modrega, je papež nadaljeval katehezo. A to ne v smislu, da bi imel odgovor na vsako vprašanje, da bi vse vedel. Oseba ni modra v smislu, kot je moder Bog, ampak v smislu, da pozna Boga: vé, kako Bog deluje, vé, kdaj nekaj prihaja od Boga in kdaj ne. »Srce modrega človeka ima okus in vonj po Bogu.« Takšne kristjane potrebujejo naše skupnosti, ko vse v njih govori o Bogu ter postane lepo in živo znamenje njegove navzočnosti in njegove ljubezni. Tega po Franciškovich besedah ne moremo

improvizirati in s tem se ne moremo sami oskrbeti. Je dar, ki ga Bog nameni tistim, ki so poslušni Svetemu Duhu. V sebi, v svojem srcu imamo namreč Svetega Duha, ki ga lahko poslušamo ali ne. Če ga poslušamo, nas bo naučil poti modrosti, podaril nam jo bo, da »bomo videli z Božjimi očmi, slišali z Božjimi ušesi, ljubili z Božjim srcem, presojali stvari z Božjo sodbo«. To modrost lahko imamo, a zanjo moramo prositi Svetega Duha. Papež Francišek je kot primer navedel odnose med starši in otroki ter odnos med zakoncema, kjer je tudi pogosto potrebna modrost, povezana

s potrpežljivostjo, odpuščanjem, pomiritvijo. »Tega se ne naučimo, to je poklon Svetega Duha,« je dodal. »Zato moramo prositi Gospoda, da nam da Svetega Duha in dar modrosti, tiste modrosti Boga, ki nas uči gledati z Božjimi očmi, čutiti z Božjim srcem in govoriti z Božjimi besedami.« S to modrostjo moramo iti naprej, graditi družine in graditi Cerkev, tako da se bomo vsi posvetili.

V Pozdravu krepostim sv. Francišek tudi zapiše: *Sveta in čista preprostost zmede vso modrost tega sveta in telesno modrost.*

V današnjem času vsi hrepenimo po preprostem življenju in se sprašujemo, ali je sploh mogoče tako živeti, da bomo imeli resnično občutek preprostosti. Morda se zatekamo v preteklost in obožujemo čase in posameznike, ki so lahko na preprost način živeli in delali. Papež Francišek nam v okrožnici »Laudato si« daje naslednje predloge za naše življenje v tem trenutku.

Krščanska duhovnost predlaga drugačno razumevanje kakovosti življenja. Vabi nas k preroškemu in h kontemplativnemu slogu bivanja, ki je sposobno globokega veselja, ne da bi bili obsedeni z nebrzdano porabo. Pomembno je sprejeti stari nauk, ki ga najdemo v raznih redovnih izročilih, pa tudi v Svetem pismu. Gre za prepričanje, da je »manj več«. Nenehno kopičenje porabniških priložnosti raztresa srce in preprečuje, da bi cenili vsako stvar in vsak trenutek, medtem ko nam vedra pozornost do vsake stvari, pa naj bo še tako nezatna, odpira veliko več možnosti za dojevanje in osebno uresničevanje. Krščanska duhovnost spodbuja k rasti v zmernosti in uživanju v malem. Je vrnitev k skromnosti, ki nam omogoča, da uživamo ob malih stvareh, da se zahvaljujemo za priložnosti, ki nam jih ponuja življenje, ne da bi se oklepali tega, kar imamo, ne da bi žalovali za tem, česar nimamo. To od nas zahteva, da se izogibamo raznovrstnemu gošpodovanju in golemu kopičenju užitkov (št. 222).

Zmernost, ki jo živimo svobodno in zavestno, nas osvobaja. Ne pomeni manj življenja, ni nizka napetost, temveč vse kaj drugega. Tisti, ki nič več ne ključajo sem ter tja med iskanjem tistega, česar nimajo, bolj uživajo, bolje izkoristijo vsak trenutek in doživljajo, kaj pomeni spoštovati vsakega človeka in vsako stvar, tako da se naučijo prijateljevanja z resničnostjo. Na ta način jim uspeva brzdati nezadovoljne potrebe ter zmanjševati utrujenost in tesnobo. Mogoče je imeti malo potreb in živeti bogato, zlasti če zmoremo izbirati drugačno zadovoljstvo in če uživamo v bratskih srečanjih, služenju, uresničevanju lastnih darov, glasbi in umetnosti, v naravi, molitvi. Sreča zahteva, da se znamo odreči omami in ostajamo odprti za številne možnosti, ki jih ponuja življenje (št. 223).

Modrost in preprostost sta torej tesno povezani. Sv. Francišek Asiški ju imenuje celo sestri. V kolikor ju bomo uspevali povezovati v našem vsakodnevnem življenju, bo naše življenje modro in preprosto. Še več, uresničevali bomo Božji načrt, ki ga ima Bog z našim življenjem. Vsakodnevna odločitev za takšno življenje mora imeti iskreno željo in prošnjo Stvarniku, da bi zmogli živeti tako, kakor je v Božjem načrtu načrtovano naše zemeljsko življenje.

La Verna

Povežeš,
kjer je strgano.
Zgradiš,
kjer je porušeno.
Rodiš,
kjer veje smrt.
V skrivnosti
velike noči.

S. Urška Bokal

Sacro Convento

Tišina
je glasnejša od hrupa.
Darovanje
bogatejše od zbiranja.
Ljubezen
globlja od strahu.
V svetišču,
Tvojem središču.

S. Urška Bokal

Stotnik iz Kafarnauma

P. Milan Holc

Leta 64 pr. Kr. so Rimljani zaradi preprirov za oblast med sinovoma Hasmonejca Aleksandra Janeja, Hirkanom II. in Aristobulom II., posredovali v Judeji. Vojskovodja Pompej je z vojsko vkorakal v deželo ter l. 63 pr. Kr. vstopil v jeruzalemski tempelj in zavzel prestolnico. Rimljani so tako postali dejanski gospodarji v deželi, čeprav so vladali po hlapčevskih velikih duhovnikih in nepomembnih kraljih. Obdobje judovske neodvisnosti je bilo končano in Judeja je postala rimska provinca z imenom Palestina.

Da bi Rimljani mogli uspešno in učinkovito nadzorovati podvržene pokrajine, so jih po načelu *divide et impera* – razdeli in vladaj razdelili na manjša okrožja z združitvijo več mest, ki so jih redno nadzorovale rimske vojaške sile. Enoti sto vojakov – centuriji je poveljeval stotnik (lat. *centurio* ali po gr. *hekatontárhes*). Pet ali šest, pa tudi do deset centurij skupaj je tvorilo kohorto, deset kohort pa legijo.

V Novi zavezi (v evangelijih in Apostolskih delih) se kar nekajkrat omenjajo centurioni ali stotniki, ki jih pisci vsakokrat predstavijo v pozitivni luči navzlic dejstvu, da jih velikokrat ne imenujejo niti po imenu. Tako je npr. stotnik pod križem na Golgoti, ko je videl, kako je Jezus izdihnil, rekel: »Resnično, ta človek je bil Božji Sin« (prim. Mk 15,39). Apostolska dela poročajo o stotniku Korneliju v italski kohorti, ki ga je Peter kot prvega pogana skupaj z vso družino krstil v njegovi hiši v Cezareji ob morju (prim. Apd 10,48), ali o poveljniku kohorte, ki je vzel s seboj vojake in stotnike, da so v Jeruzalemu prijeli in v verige vklenili apostola Pavla ter ga odvedli v vojašnico, da bi ga zaščitili pred razjarjeno množico (prim. Apd 21,27–36); pa tudi o stotniku Juliju, ki je blagohotno ravnal z apostolom Pavlom in mu celo dovolil, da je obiskal prijatelje, ki so poskrbeli zanj (prim. Apd 27,1–6).

Jezus ozdravi stotnikovega služabnika

(Lk 7,1–17)

Na severni obali Genezareškega jezera, le 4 km zahodno od izliva reke Jordan, ob znameniti Morski cesti (*Via maris*), ki je povezovala Egipt s Sirijo in Mezopotamijo, je v Jezusovem času stalo pomembno obmejno mesto Kafarnaum. Imelo je svojo mitnico, kjer je v tistem času službo cestnarja opravljal tudi Levi

ali Matej (prim. Mt 9,9; Mk 2,13–14; Lk 5,27–28), poznejši apostol in pisec prvega evangelija, semkaj pa se je iz bližnje Betsaide priselil apostol Peter. Njegova hiša v neposredni bližini jezera je pogosto gostila Jezusa med njegovim triletnim javnim delovanjem, tako da se je Kafarnaum upravičeno imenoval kar Jezusovo mesto.

V tem kraju je bila nastanjena tudi rimska vojaška posadka, ki ji je poveljeval stotnik, pogan, verjetno v službi kralja Heroda Antipe, saj je bil Kafarnaum v tistem času del njegovega ozemlja. In prav ta stotnik je še eden izmed tolkih, ki ga omenjajo evangeliji. Evangelist Luka zapiše, »da je ljubil judovsko ljudstvo in celo sinanogo jim je dal zgraditi« (prim. Lk 7,5). V njej je imel Jezus svoj znameniti evharistični govor, potem ko je nedaleč stran nasitil pettisočglavo množico s petimi hlebi kruha in dvema ribama (prim. Jn 6).

Stotnik, ki je imel na smrt bolnega služabnika, je nekega dne izvedel, da Jezus ponovno prihaja v mesto. V upanju ali morda celo v prepričanju, da služabnika lahko ozdravi, mu je po judovskih starešinah sporočil svojo prošnjo. Čeprav je bil pogan, do judovskega ljudstva ni kazal nestrpnosti. Med judi in pogani se je to le redkokdaj zgodilo; zlasti v primeru, ker je šlo za rimske vojake, saj so imeli Judje Rimljane za osvojevalce ter so jih zaradi tega zaničevali in smrtno sovražili po načelu »Umoriti najboljšega med pogani – potepati glavo najnevarnejši med kačami«.

Jezus ni odlašal in tudi stotnikove prošnje ni hotel zavrniti. Takoj se je odpravil proti njegovi hiši. Vendar

ko je stotnik slišal, da prihaja Jezus, ga iz pozornosti in spoštovanja do judovskih predpisov nikakor ni hotel izpostaviti legalni omadeževanosti, ki je zadel vsakega Izraelca, če je vstopil v pogansko hišo. Stotnik je namreč dobro vedel, kakšne so posledice za Izraelce, če se slučajno znajdejo v hiši kakega pogana ali tujca. S tem kršijo predpise postave; obredno postanejo nečisti ter za določen čas izključeni iz skupnosti in celo izvzeti iz bogoslužja (Apd 10,28; 11,3). Zato je nemudoma odposlal novo odpravo, ki naj bi Jezusa zaustavila s sporočilom, da ni vreden, da bi ga sprejel v svojo hišo. Kot pogan se že prej ni čutil vrednega, da bi se približal Jezusu, in ga osebno prosil za ozdravitev svojega služabnika. Veroval je, da zadostuje le ena sama Jezusova beseda in služabnik bo ozdravljen.

Zaradi stotnikove preprostosti, čistega srca, predvsem pa zaradi njegove vere je Jezus obstal začuden in je odgovoril: »Povem vam, niti v Izraelu nisem našel tolikšne vere« (prim. Lk 7,9). Pogan je dal Jezusu priznanje, kakršnega ni bil deležen niti med svojimi rojaki. Tako vero bi pri njih celo zaman iskal.

Stotnikova oblast in poslušnost

Rimski stotniki so na splošno veljali kot vojaki s strogo disciplino in nesporno zvestobo svojim nadrejenim in cesarju samemu. S takšno osebno izkaznico je samega sebe predstavil Jezusu tudi stotnik iz Kafarnauma: »Kajti jaz sam sem postavljen pod oblast in imam vojake pod seboj in rečem temu: »Pojdite in gre; in drugemu: »Pridite in pride; in svojemu služabniku: »Stori to« in stori.« (prim. Lk 7,8). V teh besedah zasledimo tesno povezanost v binomu *oblast – poslušnost*. Stotnik želi poudariti, da so mu podvrženi vojaki pokorni, ker je tudi sam pokoren svojim predpostavljenim.

Popolnoma enako naj bi po stotnikovem mnenju veljalo za Jezusov odnos do Boga: ker je Jezus v občestvu z Bogom in je Bogu popolnoma pokoren ter ima nad seboj nadrejenega Boga samega, lahko v Njegovem imenu ozdravi bolnega služabnika. Jezus ima popolno oblast nad boleznijo. Njegova oblast in moč sta celo nad boleznijo. Stotnikova preprosta vera tako še enkrat zbudi začudenje pri Jezusu in služabnika nemudoma ozdravi. »Ko so se poslanci vrnili domov, so našli služabnika zdravega« (prim. Lk 7,10).

Svojo vero je stotnik izpovedal na vojaški način: Jezus ima oblast nad boleznijo, podobno kot ima on oblast nad svojimi vojaki. Stotnik je prepoznal, da je izredna in čudežna moč, ki deluje v Jezusu, sad njegove popolne pokorščine nebeškemu Očetu. In če Jezus hoče in ukaže, bo služabnik zagotovo tudi ozdravljen.

Stotnik ima lepe vrline. Njegove besede »Gospod ne trudi se! Nisem namreč vreden, da prideš pod mojo streho« izražajo vso preprostost in ponižnost.

Njegovo razmišljanje temelji predvsem na dejstvu, da je sam osebno vedno pripravljen prisluhniti svojim nadrejenim. Zaradi tega so vsi, ki so pod njegovo oblastjo, tudi njemu dolžni pokorščino. Za dosego cilja pri svojih podrejenih se torej ni toliko oziral na svojo čast ali na pomembnost službe, ki mu je bila zaupana, pa niti na svoje morebitne zasluge, ampak je izpostavil primer preprostega, zglednega in poslušnega vojaka. Sam bi se namreč zlahka znašel v družbi tistih vojakov, ki so se nemalokrat uprli ali pa svojim nadrejenim niso izkazovali pokorščine. S kakšno pravico bi v takem položaju lahko sploh še ukazoval svojim podložnikom? In podobno je ravnal Jezus. Svoje oblasti ni nikoli koristil ali je uporabljal zato, ker je Božji Sin, ampak ker je bil v vsakem trenutku pripravljen izvršiti Očetovo voljo.

Exempla trahunt – zgledi vlečejo

Zgledno življenje vsakega posameznika, zlasti predpostavljenega, ki je pripravljen združiti binom *oblast – poslušnost*, poraja verodostojnost. Tega ni treba posebej poudarjati, ker je samo po sebi očitno. Avtoritativna oblast je v nenehni drži poslušnosti, če seveda prisluhnem tudi, kadar zapovedujem. Z eno besedo: vse je potrebno narediti v duhu poslušnosti.

Stotnik je pred Jezusom izpovedal, kako si v svoji službi kot predpostavljeni prizadeva izvrševati voljo tistih, ki so nad njim. Takšna je bila med javnim delovanjem tudi Jezusova drža v odnosu do Očeta. Evangelist Marko je zapisal, da so zaradi tega vsi »strmeli nad njegovim naukom, kajti učil jih je kakor nekdo, ki ima oblast« (prim. Mk 1,22). Stotnik je prepoznal, da je Jezusova oblast takšna in tolikšna, da je dovolj samo ena Njegova beseda in »služabnik bo ozdravljen« (prim. Lk 7,7). Ta izjava zbudi pri Jezusu res pravo občudovanje in ga, čeprav je bil pogan, postavi celo za vzor množici, ki ga je spremljala, ter ideal vsem tistim, ki so bodisi nadrejeni bodisi podrejeni. Stotnik postane primer idealnega vernika: ponižen, preprost, velikodušen, plemenit, z brezmejnimi čutom za bližnjega. V sebi nosi vse tiste lastnosti, ki so pogoj za zveličanje. Ideal vernih in Bogu zvestih so v Stari zavezi predstavljali ubogi – anavim, taki, ki nimajo ničesar, na kar bi se lahko oprli; ki so brez materialnih dobrin, ki se ne morejo zanašati nase, ampak so popolnoma odvisni od Boga. Stotnik, pogan in tujec, »izobčen« iz skupnosti izvoljenih, stavi vse na svoj »nič«, na svojo bedo, da bi postal deležen posebne Božje milosti. Kajti kdor je preveč poln samega sebe, pač ne more prepustiti prostora Bogu, njegovemu posredovanju, njegovemu odrešenju. Stotnikova ponižnost, preprostost in vera so med seboj tako tesno povezane, da v vsakem času obrodijo pričakovane sadove. Njegova hiša, ki ni bila vredna sprejeti Jezusa, se je po Njegovem posredovanju spremenila v hišo Božje navzočnosti in Njegove posebne naklonjenosti.

Najbolj domače se počutim ob grobu sv. Frančiška

Pogovarjal se je p. Andrej Šegula

Gospod **Slavko Šega** že 30 let kot šofer spremlja minoritska romanja v Assisi, zato ob tej, neke vrste njegovi »obletnici«, uredniškemu odboru ni bilo težko najti sogovornika. Za g. Slavka Šega, lastnika transportnega podjetja, bi resnično lahko rekli, da je »stari« asiški romar. Od samih začetkov nas vozi in spremlja v Assisi. Če bi napisali samo »vozi«, bi to bilo daleč premalo. On ni samo »prevoznik«, on je (vsaj po mojem mnenju) veliko več; je romar, je Frančiškov »prijatelj«.

G. Slavko, na romanjih imate odgovorno vlogo. Voznik. Vi ste tisti, ki nas pripeljete na cilj, ki nas prevažate med enim in drugim Frančiškovim krajem. Ko vas gledamo za volanom, vidimo, kako uživate, kako radi vozite, kako radi vrtite volan. Kako se je »rodil« vaš poklic prevoznika?

Že kot otrok sem se na travniku igral in si predstavljal, da sem voznik kamiona. Med odrasčanjem sem se razveselil vsakega vozila, ki se je pripeljalo v našo vas. Veliko srečo sem imel, da sem lahko pri 13 letih sedel za volan kamiončka, ki je tedensko prihajal iz Maribora v Haloze, ter se z njim podil po našem travniku. Še preden sem

postal polnoleten, so starši kupili nov avto, a žal doma nihče ni imel izpita. Kljub tej oviri sem bil vseeno dovolj pogumen in se vozil naokoli z novo škodo brez strahu, saj pred 45 leti nihče ni vprašal za vozniško dovoljenje.

Med služenjem vojaškega roka sem imel priložnost oz. nalogo vsakodnevno prevažati oficirje v službo. To je še dodatno zbudilo željo po vožnji avtobusa. Iz tistega obdobja sta ostala vojaški red in disciplina ter veselje do volana.

Tudi nekaj let pozneje je bila želja po lastnem avtobusu še vedno del mene, a na žalost v tistih časih takšna privatna dejavnost ni bila dovoljena.

Začetek lastnega prevoznništva sega v daljne leto 1975, ko so mi starši omogočili nakup tovornega vozila za prevoz gradbenega materiala. Še vedno se spominjam tega prvega kamiona in vseh začetnih težav v tistih težkih časih. A prav mednarodni transport blaga je še danes, po 42 letih, glavna dejavnost mojega podjetja.

Leta 1983 pa se mi je le nasmehnila sreča. Odločil sem se za nakup svojega avtobusa, s čimer sem postal eden izmed prvih privatnih avtobusnih prevoznikov v Sloveniji. Nepozabna je moja prva vožnja z avtobusom 2. februarja (svečenica), saj sem na pot peljal domače romarje iz rojstne fare Sv. Trojica v Halozah na Brezje k Mariji Pomagaj. Ob povratku smo se zaustavili v Kolbejevem domu pri minoritih v Ljubljani, kjer je stekla beseda o možnem romanju mladine v Assisi.

Maketa prvega kamiona

Med vožnjo v Assisi

Slika prvega avtobusa SETRA

Eden od večkratnih sovoznikov v Assisi, pokojni g. Draganič

Vožnja z avtobusom mi je vedno predstavljala veliko veselje, ljubezen in navdušenje. Z njim sem prevažal romarje, ljudi, ki sem jih popeljal v te prelepe svete kraje miru, polne ljubezni in duševne topline.

G. Slavko, ko rečemo »Assisi«, kaj je prva asociacija, na kaj se najprej spomnite?

Najprej se spomnim sv. Frančiška in sv. Klare. Začutim mir v duši, ki ga človek ne doživi nikjer drugje kot v Assisiju.

Kako se spominjate začetkov romanj v Assisi? Tistih prvih voženj? Če se ne motim, ste v prvih letih vozil še s svojim avtobusom, kakor ste sami rekli, z najboljšim: s SETRO.

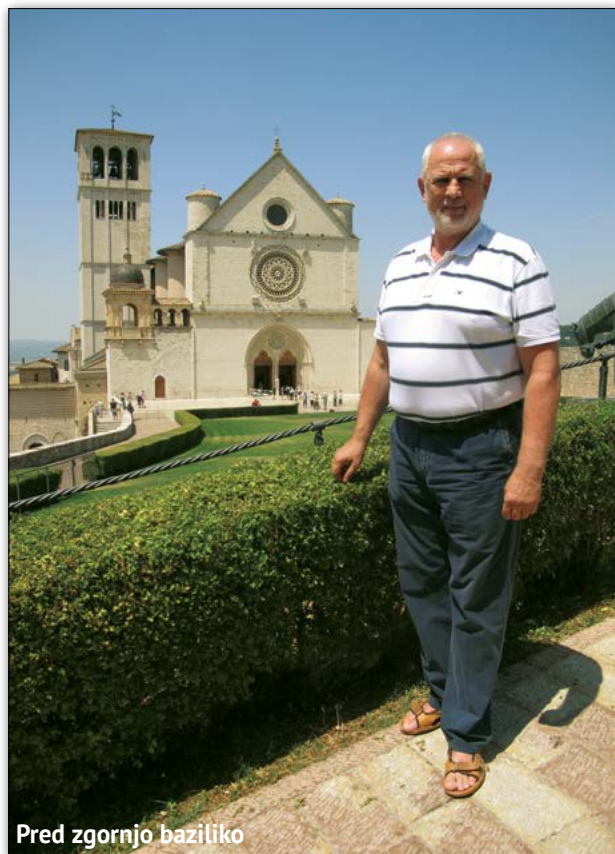
Res je tako, kot ste rekli! V prvih letih smo se vozili s SETRO! Vožnja je bila zelo naporna, a hkrati zelo prijetna. Naporna je bila zaradi okoliščin, saj ni bilo avtoceste, kot jo poznamo danes. Spomnim se predvsem velikega pričakovanja, prisotna pa sta bila tudi strah in odgovornost. Nepozabno je bilo bivanje pod nebom s tisočeriimi zvezdami, saj sem v kampu prespal kar ob avtobusu na prostem. To so tisti prvi trenutki, ki ostanejo. Med drugim ne bom pozabil prijetnih večernih srečanj z ostalimi romarji, vseh pogovorov, neopisljivih občutkov miru in seveda nepozabnih trenutkov, ko smo skupaj zapeli večerno pesem Angelček varuh moj.

Po kakšnem ključu ste padli v to »asiško dogajanje«? Kdo vas je povabil? Ste imeli pred prvim romanjem kakšna pričakovanja, predstave kaj in kako bo? Morda celo dvome, strahove?

Prvič me je povabil pater Martin Kmetec, ki je bil tudi prvi duhovni voditelj teh romanj. Zadeva mi je bila popolna neznanka, zato sem tudi bil poln pričakovanj, navdušenja in drugih prijetnih občutkov. Ne morem reči, da je bil prisoten strah, prej vznemirjenost in želja po obisku tega, za mene magičnega kraja. Spomnim se, da je bil pater Jože Lampret na neki način moj asistent, naš ekonom, ki je poskrbel, da sem svoj prvi prevoz in svoje prvo romanje v Assisi opravil brez večjih zapletov.

Kaj je tisto, kar vas »vleče« v Assisi? Da gre človek dvakrat, razumem, trikrat ... Vi pa vztrajate že 30 let?

Res je tako!!! V vseh 30 letih samo eno leto nisem uspel voziti sam. Povečalo se je število romarjev in na pomoč so mi priskočili sodelavci. A čutil sem pomanjkanje, slišal sem potrebe svoje duše, da enostavno ne zmorem brez Assisija. Še isto leto sem ta sveti kraj obiskal samostojno. Ob zaključku romanj imam navdih, da moram biti naslednje leto ponovno zraven. Čutim izredno radost, ko vidim srečne romarje, ki so zadovoljni z mojim poslanstvom in s pomočjo pri sami izvedbi potovanja. Dodaten navdih in motivacijo za opravljanje tega svojega poslanstva pa mi daje še zaupanje patrov.

Pred zgornjo baziliko

V vseh teh letih sem tako ali drugače vedno romal v ta svetovni kraj molitve in miru. Spomnim se dneva oz. srečanja, ko je sveti papež Janez Pavel II. razglasil Assisi za svetovni kraj molitve za mir. Te razglasitve so se takrat udeležili mnogi svetovni voditelji. Še dandanes vsakega 27. oktobra organizirajo srečanje in na enem izmed njih me je doletela ta čast, da sem bil s patrom Janezom Šamperlom na trgu sv. Frančiška in v katedrali Marije Angelske (Porcijunkula) ter prisostvoval maši, ki jo je vodil sam papež Benedikt XVI.

Med romanjem v Assisi obiščemo veliko Frančiškovih krajev. To so sv. Damijan, cerkev sv. Klare, cerkev sv. Rufina, sveti samostan, Carceri, Greccio, Gubio ... V katerem od teh »naših« krajev se počutite najbolj »doma«? Če ni skrivnost – zakaj?

Najbolj domače in doma se počutim ob grobu sv. Frančiška, najbolj nagovorjenega pa v večernih urah, ko imamo to možnost oz. čast, da smo ob njem, ob njegovem grobu. Ostali kraji, ki ste jih omenili, me nagovarjajo vsak na poseben in drugačen način.

Assisi – sv. Frančišek, sv. Klara – vsi kraji, ki jih kot romarji obiskujemo, dihajo »preprostost«. Ne nazadnje, tudi naše bivanje pod šotori v kampu kaže neko težnjo, željo po »preprostosti«. Človek bi težko razumel Frančiškovo preprostost, uboštvo, če bi spal v hotelu in od tam obiskoval te »svete« kraje. Kaj vam pomeni preprostost? Kam bi jo umestili v današnjem svetu (ki tako hitro ,zakomplicira')?

Ta preprostost, ki jo zame uteleša sv. Frančišek, je to, kar me vedno nagovarja, da obiskujem vse našete kraje. Ne znam si predstavljati, da bi mi kdo v tem trenutnem življenju, ki ga živim, omogočal doživeti takšen poseben in izrazit občutek v duši. Sporočilo sv. Frančiška za ta razburkani, materialni svet je ravno to, da bogastvo nima vrednote. Uboštvo sv. Frančiška nas uči in nam omogoča videti ter spoznati, da je današnji svet preveč usmerjen k materialnim dobrinam, duhovnost pa izgublja na pomenu. Postopoma se tudi človek – počasi, a vztrajno – izgublja v vsakdanjem vrvežu in se oddaljuje od človeških vrednot. To je takrat učil sv. Frančišek in vedno bolj se izgublja vrednote, ki so izredno pomembne za mir in duhovno rast današnjega človeka.

V družbi romarjev v kampu

Pred šotoriščem

A bi lahko pri sv. Frančišku iskali kakšno sporočilo za današnji »poslovni svet«, za svet »biznisa«? Kakšno sporočilo za današnji svet?

Če bi se današnji poslovni svet vsaj malo zgledoval po načelih sv. Frančiška, na svetu ne bi bilo lačnih ljudi, bilo bi več miru, spokojnosti, sloge in dobrote. Kratko in preprosto – pohlep ne bi obstajal. V poslovnem svetu, kjer je na žalost prisotno izkoriščanje malega človeka, je vse v popolnem nasprotju z nauki in načeli sv. Frančiška. Moj nasvet bi bil preprost: »Spoštuj sočloveka, sodelavca na takšen način, kot si tudi sam želiš biti spoštovan in obravnavan!« in »Sprejmi človeka takšnega, kot je, in poskušaj motivirati tako sebe kot druge, da delujejo dobro, skromno in pozitivno!« Poslovna etika in norma bi morala biti v popolnem ravnovesju z vrednoto človeka.

Bi bili pripravljene z nami podeliti kakšen spomin, ki vam ostaja? Lahko tudi na kakšnega romarja, patra, dogodek ...?

Ogromno je lepih spominov, a izpostavil bi pokojnega patra Mirka Veršiča, predvsem trenutek ob spokornem bogoslužju na La Verni. S p. Mirkom sva v mestu Assisi najprej iskala lončeni lonec, a mi ni zaupal, zakaj ga potrebuje. Med nagovorom pri tem spokornem bogoslužju je – takrat ko je kdorkoli najmanj pričakoval – vrgel vrč ob tla, da se je razbil. Bil je strašansko nepozaben pok. S to gesto, s tem dejanjem je ponazoril dejstvo, da lahko iz lepega vrča v trenutku nastanejo črepinje, če ga ne pazimo in negujemo. Sporočilo, ki smo ga prejeli, je bilo preprosto, življenjsko in predvsem realno. Njegov nauk, da bi vsak človek v življenju moral čuvati sebe in drugega kot ta vrč, da se ne bi nikoli izgubil v vrvežu tega sveta in postal črepinja človeštva, se je za vekomaj zabeležil v mojo dušo.

Ena izmed drugih zgodb, ki je bolj osebna, pa je ta, da je moj voznik peljal skupino otrok v Assisi. Sam sem se vozil za njimi z osebnim avtomobilom, saj mi poslovne

Pred baziliko sv. Antona v Padovi.

obveznosti niso dovolile preživeti dveh tednov v svetem mestu. Vseeno sem si želel biti v družbi z drugo skupino mlajših romarjev in skupaj smo obiskali slapove Miamar, Greccio, La Verno in preživeli nekaj večerov pod asiškim nebom. Mladež se odločila čez noč oviti avtobus s toaletnim papirjem – to je bil nepozaben smeh, nepozabni dnevi in nepozabno romanje.

Še duhovitejša zgodba, ki se je izredno rad spomnim in tudi delim z drugimi, je povezana z obletnico bratov minoritov. Pater Mirko in ostali patri so bili povabljeni

Ob jaslicah pred cerkvijo v Grecciu

na slovesno kosilo, a nekdo je moral ostati z romarji pri Mariji Angelski. Kdor je poznal patra Mirka (naj počiva v miru), ve, da je bil vedno iznajdljiv in duhovit. Njegova želja je bila, da se tega kosila udeležim tudi jaz, a nisem imel »habita«, vstop brez njega pa ni bil dovoljen. Pater Mirko je enemu izmed duhovnih voditeljev dejal: »Sleci habit in ga izroči šoferju Slavku!« Seveda sem ga brez oklevanja oblekel in odšel s patrom Mirkom v samostan na slovesno kosilo. Ni pravih besed, kako bi lahko opisal to gesto, naklonjenost in navdušenje. Pozneje smo se šalili, da je bila minoritska provinca za nekaj ur bogatejša za enega brata več.

Veliko lepih stvari sem doživel in mnogo lepih spominov se je nabralo v vseh teh letih.

Revija Med nami je revija, ki povezuje asiške romarje. Glede na to, da vas vsi poznajo (recimo, skoraj vsi), kaj bi jim želeli ob tem »romarskem jubileju« (30 let romanj) povedati, mogoče spomniti na kakšno stvar, opozoriti?

Če bi želel povedati vse, kar nosim v srcu in duši o preteklih 30 letih romanj, bi potreboval celo revijo – ena izdaja bi bila namenjena samo moji zgodbi romanja (smeh). V veliko čast mi je, da se približujem svojemu 100. romanju v Assisi – nekajkrat tudi v lastni režiji. Upam in molim, da mi bo Bog naklonil to priložnost, da opravi svoje 100. romanje.

Vsekakor bi vsem otrokom, mladim, starejšim in družinam priporočal obisk tega svetega kraja. Zahvaljujem se vsem duhovnim voditeljem, kot je bil pater Kmetec (izumitelj teh asiških duhovnih vaj – romanj), in mnogim drugim, brez katerih ne bi bilo vseh spokojnih, mirnih, srečnih nepozabnih dogodkov na tem svetem kraju, na poteh sv. Frančiška, in ne bi nikoli tako bogato doživel občutka miru in razodetja. Vem, da je veliko ljudi, ki se prav tako vračajo v ta kraj miru in s katerimi smo že stari asiški prijatelji, a vsakič se na novo veselimo bivanja pod asiško katedralo s 1000 zvezdami na nebu. Ti posebni trenutki druženja, molitve, pogovorov ostajajo za vedno v spominu. Verjamem, da vsi, ki so bili nekako deležni teh prečudovitih asiških srečanj, vedno odhajajo domov s posebnim občutkom miru, zbranosti, spokornosti in na neki način z novimi izkušnjami za življenje. Zato bi priporočal vsem, ki prebirate revijo Med nami – Duh Assisija in Brezmadežna, da se pogumno odločite za tak način preživljanja počitnic. V Assisiju si boste nahranili dušo in telo s pozitivno energijo in spokojnim mirom, našli veliko odgovorov na zastavljena vprašanja iz vsakdanjega življenja in prepričan sem, da se bo življenje napolnilo z novimi vrednotami in s posebnim občutkom zadovoljstva na vseh duševnih ravneh.

Gospod Slavko Šega, hvala za vaše besede. Na vseh poteh vašega življenja vam želimo še naprej veliko Frančiškovega duha, preprostosti in veselja.

Tradicionalni kolektivni odhod k zahvalni maši na štefanovo, 26. decembra

BREZMADEŽNA

P. Danilo Holc

100 let Vojske Brezmadežne

Na praznik Marijinega rojstva, 8. septembra 2017, so bratje minoriti skupaj s člani Vojske Brezmadežne in drugimi Marijinimi častilci na Ptujski Gori slovesno obhajali tudi 100. obletnico ustanovitve Vojske Brezmadežne. Militia Immaculatae je laično gibanje, ki ga je v Rimu ustanovil p. Maksimilijan Kolbe. Ob 9. uri je bila v baziliki molitvena ura ob izpostavljeni relikviji sv. Maksimilijana Kolbeja. Slovesno sv. mašo ob 10. uri pa je ob somaševanju še drugih duhovnikov daroval provincialni minister p. Milan Kos. Po sv. maši je sledil še ogled novega kratkega filma o Vojski Brezmadežne režiserja Davida Sipoša.

Tukaj je nagovor provincialnega ministra pri sv. maši.

Dragi bratje in sestre, Marijini častilci in člani Vojske Brezmadežne!

Danes praznujemo praznik Marijinega rojstva. V naši ljudski zavesti je ta praznik nekako drugi po svojem pomenu, saj se je vedno najbolj slovesno obhajal praznik Marijinega vnebovzetja. Takoj za njim pa je bil vedno po svojem pomenu za versko življenje posameznikov

in občestev današnji praznik, saj oba praznika tvorita nekakšen časovni okvir, znotraj katerega so naši predniki radi veliko romali v Marijina svetišča in tam prejeli zakramente ter obilno molili in prepevali lepe Marijine pesmi.

V sedanjem času se romanja zaradi mnogih ugodnih možnosti odvijajo tudi v drugih časih cerkvenega leta. Vendar jih je zlasti v Marijinih cerkvah še vedno veliko prav »med mašama«, kot pravimo času med velikim in malim šmarnom ali med veliko in malo mašo.

Ta dva Marijina praznika sta nekakšen skrivnostni okvir tudi za vsako drugo bogoslužno obhajanje Marijine sredniške vloge v zgodovini odrešenja. Pri tem je pomembno, da gledamo na Marijino mesto v zgodovini odrešenja v tem zaporednem vrstnem redu: najprej vnebovzetje in šele nato njeno rojstvo. Bratje in sestre, najpomembnejši je torej cilj, ki ga je Marija dosegla. Bog jo je vzel tudi z njenim povečanim telesom k sebi v nebesa. Ta poudarek je izredno pomemben tudi za nas. Ni najpomembnejše, da smo se rodili in živimo. Pomembnejše za nas je z vidika naše večnosti, da smo na poti v nebesa, kjer je že pripravljen prostor, ki nam ga je Kristus sam pripravil. Naš cilj in naša najvišja sreča je, da se bomo nekoč z Marijo v nebesih veselili večne Božje navzočnosti.

Naše zemeljsko življenje je zgolj priprava na nebesa in zato zasluži našo pozornost tudi naš rojstni dan, saj se tedaj na nas začena vidno uresničevati proces našega približevanja Bogu.

Praznik Marijinega rojstva nam govori, da na tej poti izpopolnjevanja in zorenja za večnost nismo sami, ampak nam je poleg drugih na poseben način ob strani tudi Marija. Ona je to pot že prehodila in zato lahko sedaj iz večnosti spremlja vsak naš korak in nas podpira zlasti v preizkušnjah in težavah, saj je njeno veselje toliko večje, kolikor več ljudi privede k svojemu Sinu Jezusu.

Danes se želimo še posebej zahvaliti Bogu za to milost, da nas v zemeljskem življenju spremlja tudi Marija. Sv. Maksimilijan Kolbe – poljski minorit je pred sto leti v Rimu skupaj s šestimi brati ustanovil Vojsko Brezmadežne. To marijansko gibanje je nastalo kot odgovor na mlačnost kristjanov tedanjega časa in žalitve prostozidarjev, ki so javno žalili papeža in Cerkev. Število članov tega marijanskega gibanja je že v času p. Kolbeja hitro naraščalo. Ob začetku druge svetovne vojne jih je bilo po vsem svetu okrog milijon. Danes šteje okrog tri milijone. Člani Vojske Brezmadežne izdajajo mnoge časopise in revije; vodijo radijske in televizijske hiše; veliko molijo in oznanjajo Božje kraljestvo; skrbijo za ljudi okrog sebe, ki so potrebni pomoči v duhovnem in telesnem pomenu ...

Bratje in sestre, kdo so lahko člani tega gibanja? Vsi mi, ki smo krščeni. Postavimo si vprašanje, zakaj naj bi se pridružili gibanju in kakšen smisel ima to za nas.

Najprej rast v osebni veri na poti našega zemeljskega življenja. Kar pomeni želja po resničnem krščanskem življenju. P. Kolbe je takole zapisal in povabil takratne redovnike in vernike: Želim vam, da bi se vsak dan, vsak trenutek bližali Brezmadežni, da bi jo vedno bolj spoznavali in jo vedno bolj ljubili; da bi vas vedno bolj prevzemale njene misli, nameni in čustva, *da bi vas prešinjala njena ljubezen do Jezusa ... Z eno besedo: da bi bili madeži greha in nepopolnosti bili vedno manjši in redkejši.* Zato naj bi se vsak priporočil Brezmadežni s prošnjo: *O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k tebi zatekamo, in za vse tiste, ki se k tebi ne zatekajo, posebno pa za sovražnike svete cerkve in za vse tiste, ki so ti priporočeni.* Kot znamenje posvetitve Brezmadežni je, da nosimo čudodelno svetinjico.

Prizadevanje za življenje po veri vodi v poslanstvo vsakega izmed nas. Kaj je naše poslanstvo? Biti oznanjevalec Božjega kraljestva. P. Kolbe članom

Vojske Brezmadežne priporoča, da bi zvesto sodelovali pri prihodu Kristusovega prihoda na svet, in sicer tako, da vsak daruje Marijinemu brezmadežnemu srcu vsak dan **molitve, dejanja in žrtve**. Glavni nameni in prošnje naj bodo: za svetost zakonskega in družinskega življenja ter vse zakonce in otroke, ki živijo v neurejenih zakonih, in otroke kakor mlade, ki nosijo težo ločenih zakoncev; za vse ljudi, da bi čutili potrebo in željo po krščanskem življenju, rednem obisku maše in prejemanju zakramentov; in za svetost, stanovitnost duhovnikov, redovnikov in redovnic ter nove duhovne poklice.

Bratje in sestre, če za nas ni najpomembnejše, da smo se rodili in živimo, temveč je pomembnejša naša večnost, da smo na poti v nebesa, potem nam p. Kolbe ponuja varno in gotovo pot k temu cilju. Odločimo se zanjo na današnji praznik Marijinega rojstva.

Na današnji dan se posebej zahvalimo Bogu za Marijo in njeno sodelovanje pri uresničevanju našega odrešenja, saj je Mati Cerkev in naša mati. Zahvalimo se Bogu tudi za naše starše in za naše rojstvo in življenje, ki je kljub mnogim križem velik Božji dar, za katerega bomo vsi dali odgovor Bogu. Veliko lažje nam bo takrat, če bo ob nas Marija, ki nas bo sprejela v Božjo nebeško družino, kakor je nekoč Jezusa v nazareško družino.

Ob tej priložnosti smo bili deležni tudi premierne predstavitve novega filma o Vojski brezmadežne. Film je bil s tem dnevom objavljen tudi na minoritski spletni strani. Najdete pa ga lahko direktno na povezavi:

<https://www.youtube.com/watch?v=vcEqnLUgDrY>

Dodali pa smo tudi dve spremljajoči katezezi, ki ju najdete na:

<http://www.minoriti.rkcsi/images/Datoteke/Kolbe-MI-kateheze.pdf>

Režiser filma David Sipoš

Brez preprostosti ni modrosti ne svetosti

Sestre klarise

Jezus nam je v svojem življenju pokazal veličino preprostosti, ki priča o neskončni Božji dobroti in usmiljenju. Božji Sin si je iz Device privzel človeško telo; skril je božanstvo in bival med nami tako preprosto, da Ga – kljub izjemnim čudežem – mnogi niso prepoznali. Tudi na smrt je bil obsojen, ker »se je delal Sina Božjega« ... Njegov nauk je čisto preprost. Vse zapovedi je strnil v eno samo: ljubi Boga in bližnjega. Tudi Njegova Mati Marija je bila preprosto judovsko dekle; apostoli in prvi učenci ... svetniki – so bili preprosti. Samó preprosto srce je namreč odprto za Božje delovanje.

To sta razumela tudi sv. Frančišek in sv. Klara, ki sta po Božjem navdihu posredovala Cerкви in svetu karizmo preprostosti. Z otroško predanostjo sta živela v Božji navzočnosti, v popolnem zaupanju vanj, od katerega prihaja vsak dober dar in vse dobro.

Sv. Klara si je pri papežu Inocencu IV. izbojevala potrditev svojega Vodila; le-to predpisuje skrajno uboštvo, ki je temelj za življenje v evangelijski preprostosti. Bila je prepričana, da bo Bog, ki »hrani ptice pod nebom in oblači lilije na polju« in ki ji je navdihnil svojevrstno pot posvečenega življenja, skrbel tudi zanjo in za njene sestre. To resničnost doživljamo sestre klarise vsak dan. Živimo skromno, toda v notranji svobodi in v veselju, ker Bog za nas čudovito skrbi.

Sv. Klara v svoji Oporoki sestram priporoča, podobno kot sv. Frančišek, naj si vedno prizadevajo hoditi po poti svete preprostosti, ponižnosti in uboštva, pa tudi za krepost svetega življenja – saj daje takšno življenje, podarjeno Bogu iz ljubezni, velik duhovni polet in veselje.

Klarina spokorna molitvena pot je bila zelo preprosta in jasno začrtana: »Spolnjevati sveti evangelij našega Gospoda Jezusa Kristusa z življenjem v pokorščini, brez lastnine in v čistosti« (KIVod I, 2) ter v klavzuri.

Njena predanost Bogu je rastla iz zazrtosti v učlovečenega Boga Zveličarja – položenega v jasli v skrajnem uboštvo in visečega na križu za odrešenje sveta. V tem zrenju je dosegla najvišje vrhove kontemplacije in dobivala najjasnejše in najbolj modre odgovore za življenje tako zase kot za svoje duhovne hčere ter za brate in sestre, ki so pri njej iskali svēt. In v tem duhovnem ozračju je izžarevala blaženost.

Zelo malo je namreč potrebno, da smo notranje svobodni in srečni: potrebujemo Boga – in če imamo Njega, imamo vse. Zato moramo srce izprazniti vsega drugega, da je v njem prostor samo za Boga.

Potem nam On lahko podari veselje in mir, ki ni od tega sveta, nam dá neizrazno polnost življenja in notranjo trdnost v povezanosti z Njim, ki je naš Gospod in naš Bog.

Preprostost je ena od prepoznavnih značilnosti našega življenja v sestriški skupnosti, ki nas povezuje z Bogom in med seboj, daje toplino in domačnost. Molitev in resno delo, pokoro in razvedrilo, grajo in pohvalo – vse se trudimo sprejemati preprosto, takšno kot je, brez maske in olepšav. Preprostost vedno znova spoznavamo kot neizmeren dar, ki mora biti značilen za Božje otroke.

Božja beseda je jasna, nedvoumna, preprosta. Gospod je, četudi je neskončno vzvišen, človeku čisto blizu. On je Ljubezen sama in sama preprostost. Zato sveta ustanovitelja priporočata življenje po evangelijski brez razlage. Zavijanje jasnih Božjih zakonov v dvoumnost in brezštevilne razprave zatemnjujejo sijaj resnice in vnašajo zmedo. Bog se ne spreminja, zato so Njegovi zakoni jasni in trdni za človeka v vsakem zgodovinskem trenutku, tudi in zlasti danes ...

Sestre klarise se zavedamo, da je izpolnjevanje Vodila, ki je odsev evangelija, spolnjevanje Božje volje. Kaj je še bolj osvobajajočega in osrečujočega kot izpolnjevati Božjo voljo in ne svoje? Zvestoba v spolnjevanju Vodila pa je hkrati poroštvo, da smo na pravi poti in prinaša Božji blagoslov.

Znani krščanski mislec Romano Guardini ugotavlja, da dlje kot človek živi, jasneje vidi, da so preproste stvari resnično velike. To so spoznali tudi vsi svetniki. Sv. Frančišek je pozdravljal kreposti: »Pozdravljena, kraljica modrost, Gospod te ohranjaj skupaj s tvojo sestro sveto in čisto preprostostjo. Sveta in čista preprostost premaga vso modrost tega sveta in modrost mesa.«

Kako velika mora biti še le Preprostost sama! Duhovnega otroštva se učimo pri Jezusu in Mariji, učimo se pri sv. Frančišku in sv. Klari, učimo se pri otrocih! »Če ne postanete kakor otroci ...«

Pripravlja: Polona Kališnik

PREPROSTE BESEDE

Treba je mnogo preprostih besed,
 kakor:
 kruh,
 ljubezen,
 dobrotā,
 da ne bi slepi v temi
 na križpotjih zašli
 s pravega pota.

Treba je mnogo tišine, tišine
 zunaj in znotraj nas,
 da bi slišali glas
 golobov,
 mavelj,
 ljudi,
 src

in njih veličine,
 sredi krivic in vojske,
 sredi vsega tega,
 kar ni kruh,
 ljubezen
 in ne dobrotā.
 Tišina, tišina. Srca samo
 naj merijo čas,
 kažejo pota.

Tone Pavček

KAJ POTREBUJEM

Če me ti sprejmeš,
ne potrebujem hiše,
če mi podaš roko,
ne potrebujem avtomobila,
če me objameš,
ne potrebujem zavarovalnice,
če se mi nasmehneš,
ne potrebujem tablet za spanje;
če se me dotakneš,
sem v dotiku z vsem,
če me poljubiš,
se mi zacelijo vse rane,
če imam tvojo tišino,
slišim vse besede sveta,
če prejmem tvoje povabilo,
lahko preživim vsa čakanja ...

Vsak gib, vsak pogled, vsaka beseda
in vsak molk me izdaja,
da najprej potrebujem tebe,
da potrebujem tvojo pripadnost
in da ti hočem tudi jaz pripadati vsak trenutek.

Že dolgo vem:
da se iz nič ničesar ne rodi,
da duša medi iz srečanja z Bogom,
da se kruh pridela iz ljubezni,
da se vino stiska iz bližine,
da se obleka stke iz dlani,
da se dom pozida iz pripadnosti ...
Če imam tebe,
imam vsega dovolj za preživetje.

P. Pavle Jakop

Romanje v Assisi

P. Danilo Holc

Bratje minoriti smo v letu družine od 16. do 21. julija 2017 skupaj z družinami poromali v Assisi. Jedro udeležencev je bila zakonska skupina iz župnije Markovci, seveda pa so celotno romarsko občestvo sestavljali še drugi zakonci in posamezniki. Ker so bile družine v glavnem mlajše, je bilo navzočih veliko otrok, ki so našemu romanju vtisnili posebno mladosten in igriv pečat. Jok je od časa do časa opozarjal, da si otroci želijo predvsem odnosa, pozornosti in ne predolgih razlag. In to je duh Assisija. To je Frančišek, ki je z otroškim srcem zaupal v Božje varstvo, sprejemal njegovo bližino in pozornost ter užival spokojni počitek pod drevesom sredi stvarstva ... Tudi zato smo bivali v kampu Fonte Maggio pod šotori, ob vznožju ter v zavetju Monte Subasia. Neki duhovni oče je nekoč dejal, da se je od časa do časa dobro nekoliko zateči pod samotno senco drevesa, da se ne bi več bali svoje lastne sence ... Obiskovali smo kraje, povezane z življenjem sv. Frančiška, predvsem pa smo ob skupni molitvi, sv. mašah ter branju Božje besede razmišljali, kako je Frančišek želel slediti Kristusu.

Prošnja ob slovesu od Assisija je bila, da bi polni navdušenja tudi po tem romanju z Božjo pomočjo mogli slediti Jezusovim stopinjam po Frančiškovem in Klarinem gledu ...

Greccio

V telesu prihajaš,
da verujem resnici.

Oblaki
hranijo sami sebe,
nato izginejo.

Tvoja hrana
je vir odrešenja
za večnost.

S. Urška Bokal

Preprosta srca

S. Urška Bokal

Letos sem po več letih ponovno poromala v Assisi s skupino, ki so jo vodili brati minoriti. Med napornim letom se je v meni prebujal klic, naj se prijavim na romanje. Pregarjalo ga je nekaj pomislekov, a želja po tem, da bi spet obiskala Assisi, je bila močnejša. Ko sem se hotela prijaviti, sem izvedela, da je romarska skupina že polna in da me lahko vpišejo na čakalno listo. Nisem bila preveč razočarana. »Bog že ve, kje me hoče imeti to poletje,« sem si mislila in poiskal drugo pot.

Teden dni pred odhodom se je sprostil mesto in nekoliko presenečena sem sprejela ponujeno možnost. Glavo sem imela polno osebnih dogodkov in zgodb pacientov; kot zdravnica, ki zdravim bolnike z rakom, se večkrat najdem izčrpana tudi sama ob njihovih bitkah s strahom, izgubo kontrole in obupom. »Upam, da ne bom na romanju preveč pametno vedela, kakšno ‚kemoterapijo‘ bi vsak rabil,« sem si, zavedajoč svoje napetosti, mislila.

Zbrala se nas je pisana skupina romarjev; več družin zakonske skupine iz Markovcev pri Ptujju, posamezniki iz drugih krajev Štajerske, okolice Ljubljane, celo družina z Malte. Med nami so se spletale vezi preprostega bivanja v kampu pod asiškimi nebom. Skupna molitev in petje, pomoč pri pripravi obedov, sodelovanje pri mašah je utrjevalo naše medsebojno sprejemanje. V asiški preprostosti se je moja napetost talila in potopila sem se v izkušnjo sobivanja. Igranje z otroki je prebujalo

radoživost otroka v meni, znani asiški kraji pa mi tako vsakič znova spregovorijo na svoj način. Zgled sv. Frančiška mi pripoveduje, da globina odnosa z Bogom ne pozna meja.

Počasi se je izrisoval obraz tokratnega Assisija, napolnjenega z otroškim živžavom na eni in globino Frančiškovega zgleda na drugi strani. Njegovo življenje je bilo odgovor na klic k odnosu z Bogom, ki ga je čutil v sebi. Ni nameraval ustanoviti velikega bratstva, spreobrniti cerkvene institucije ali pripadnikov drugih ver. Ob ognju, ki je gorel v njem ob njegovem lastnem spreobračanju in obračanju k Bogu, pa se je ogrelo mnogo drugih duš za pot za Kristusom. Ob tem je stalno kazal Nanj: »Jaz sem naredil, kar je mojega; kar je vašega, pa naj vas pouči Kristus ...«

Preprosta srca lažje pridejo do bistva, ne ovirata jih visokoleteče razmišljanje in preračunljivost. Dogodke, stvari in odnose vzamejo take, kot so, in živijo neposrednost. Objem bližnjega romarice, ki so se ji prebudili težki spomini, veselje odraslih ob spontanosti in igri otrok, postaje križevega pota, ki so jih pisala naša življenja; vse me je odpiralo za tukaj in zdaj. »Naše skupno romanje se zaključuje,« nam je na poti domov rekel p. Danilo, »začenja pa se osebno romanje vsakega izmed nas«.

Naj Božja milost v našem vsakdanu ohranja v nas preprostost Božjega otroštva, v kateri se razodevajo skrivnosti nebeškega kraljestva.

Pogled iz asiškega oljčnika

Cvetka Kham

Skupni zajtrk, jutranja maša, odhod v oljčnik in delo v njem, popoldanski počitek, obisk pri sv. Frančišku v kripti ali potep po Assisiju in okolici, večerja s patri – to je prostovoljski dan v Assisiju.

Čisto običajen dan, seveda – pa vendar ne v tem kraju, ker je Assisi drugačen. In ko prideš tja delat, ga začneš doživljati globlje. Prijateljski klepet in smeh pri zajtrku sta uvod v avanturo, kakršna se lahko dogaja samo tukaj. Maša v skromni kapeli za vogalom pri sestrah, ki so nas že čisto posvojile in so navdušene nad slovensko pesmijo, je prava popotnica za dan pred nami. Tako smo pripravljeni, da gremo med sestre oljke, pomladi čistiti in obrezovat, jeseni obirat zelene in črne sadeže.

Znajdemo se tam pod tistim neverjetnim nebom – zdaj nas s kristalne jasnine obseva zlato sonce, drugič spet je prepreženo s temnimi oblaki, kakšenkrat nas celo zalije dež in prežene grom. Tam nad tisto neverjetno dolino, ki je bila že sv. Frančišku tako ljuba in na katero je pogled od tukaj tako lep. Tam med tistimi neverjetnimi drevesi, kajti oljka postaja zame res posebno drevo, predvsem zaradi svoje volje po preživetju. Tam – med temi oljkami, ptiči, prav pri tleh kakšen fazan, v travi pomladi poleg žarečega maka vse polno drobnih pisanih cvetkov, jeseni pa cvetoča rukola – si rečem, res, to je Božje stvarstvo. Tam v tistem posebnem miru, ki vlada v oljčniku. V to stvarstvo vstopamo mi, trudimo se odstraniti plevel, očistiti kamenje s teras, rešiti oljke iz goščave, ki jih je prerasla čez zimo, ali pa pobrati zrele plodove, da bodo lahko »olje postali«. Delo nas združuje in zbližuje, postajamo si blizu, spet smeh, pogovor, povemo si marsikaj, kar drugače ostaja v srcu. Vse to doživljam na čisto poseben

način, ki ga z besedami ni mogoče opisati, to je mogoče samo doživeti.

Popoldne je čas za počitek in klepet ob kavici in piškotih, pa tudi za obisk bazilike, molitev ob grobu sv. Frančiška, ogled katere od ostalih cerkva ali pa celo izlet do kraja, kjer je Frančišek govoril ptičem, kjer je zaslišal Božji glas, kamor se je umaknil v samoto ali kjer je bivala sv. Klara. Povsod nas spremlja tisto nekaj, kar je že ves dan z nami in kar odzvanja tudi v večernicah v baziliki in žari v sončnem zahodu.

Spremlja nas tudi, ko odhajamo na večerjo v sveti samostan. Vsakokrat, ko se napotim po hodniku, ki vodi do obednice, začutim blagodejni mir, ki ga dihajo ti starodavni zidovi, in se zavem, kaj mir v resnici je. V tišini se bližamo obednici in vstopimo v veličastni prostor, ki vzame dih. Patri nas obkrožijo, sprašujejo, pohvalijo naše delo, počutimo se čisto domače, kot del te velike družine, jemo z njimi, smejemo se z njimi. V teh trenutkih čutim Božjo navzočnost in globoko hvaležnost Bogu in patrom, da smem biti tukaj.

Ko gledam z gore Subasio nad Assisijem na to sveto mesto in baziliko, pod katero se skriva »naš« oljčnik, me spreletijo besede, ki jih je v svoji avtobiografiji zapisala Agatha Christie: »Človek je stvaritelj – imeti mora nekaj svetosti Stvarnika, ki je ustvaril svet in vse, kar je v njem, in videl, da je dobro. Vendar je pustil veliko neustvarjenega. Pustil je stvari, ki naj jih oblikujejo človeške roke. Prepustil jih je človeku, da bi jih oblikoval, da bi mu sledil, ker je ustvarjen po njegovi podobi, da bi videl, kaj je naredil, in da bi videl, da je dobro.« Bogu hvala!

Vodilo Franciškovnega svetnega reda

Drugo poglavje

NAČIN ŽIVLJENJA – nadaljevanje

Člen 10

Združeni z Jezusovo odrešilno pokorščino, ki je svojo voljo izročil v Očetove roke, naj zvesto izpolnjujejo svoje poklicne dolžnosti v raznih življenjskih okoliščinah. Posnemajo naj Kristusa, ubogega in križanega, in naj pričajo zanj tudi v težavah in preganjanju.

Člen 11

Kristus je v zaupanju v Očeta zase in za svojo Mater izbral ubogo in ponižno življenje, čeprav je pozorno in ljubeznivo cenil ustvarjene reči. Tako naj tudi Franciškovi bratje in sestre v svetu skušajo najti pravi odnos pri izbiri in uporabi časnih dobrin in naj bodo skromni v svojih osebnih potrebah. Naj se tudi zavedajo, da so po besedah svetega evangelija oskrbniki dobrin, ki so jih prejeli v korist Božjih otrok.

V duhu »blagrov« naj se trudijo, da bi svoja srca očistili vsake nagnjenosti in poželjivosti po posesti in oblasti, kot se spodobi »popotnikom in tujcem« na poti v Očetovo hišo.

Člen 12

Kot priče prihodnjih dobrin so dolžni, da se zaradi poklica, ki so si ga izbrali, trudijo za čistost srca. Tako naj postanejo svobodni za ljubezen do Boga ter do bratov in sester.

Člen 13

Kakor gleda Oče v vsakem človeku svojega Sina, Prvorojenca med mnogimi brati, tako naj Franciškovi bratje in sestre v svetu sprejemajo vse ljudi ponižno in vljudno kot Gospodov dar in Kristusovo podobo.

Duh bratstva naj jih razveseljuje in jih naredi pripravljene, da se bodo izenačili z vsemi ljudmi, posebno z najmanjšimi. Zato naj skušajo ustvariti življenjske razmere, ki bodo vredne ustvarjenih bitij, ki jih je Kristus odrešil.

Člen 14

Z vsemi ljudmi dobre volje so poklicani graditi bolj bratski in evangelijski svet, da bi se dopolnilo Božje kraljestvo. Zavedajo naj se, da vsakdo, »ki sledi Kristusu, popolnemu Človeku, sam postaja vedno bolj človek«. Zato naj svoje dolžnosti opravljajo odgovorno v duhu krščanskega služenja.

Člen 15

Naj bodo navzoči s pričevanjem svojega človekoljubnega življenja, pa tudi s pogumnim osebnim in skupnim delovanjem za pospeševanje pravičnosti, še posebno v javnem življenju. Zavzemajo naj se za take konkretne predloge, ki so v skladu z vero.

Člen 16

Delo naj cenijo kot dar in kot deležnost pri stvarjenju, odrešenju in služenju človeški skupnosti.

Člen 17

V svojih družinah naj živijo v Franciškovem duhu miru, zvestobe in spoštovanja življenja. Prizadevajo naj si, da bodo znamenje v Kristusu že obnovljenega sveta.

Posebno poročeni, ki živijo iz milosti zakona, naj v svetu pričajo o Kristusovi ljubezni do njegove Cerkve. S preprosto in iskreno krščansko vzgojo, pozorni na poklic vsakogar, naj skupaj s svojimi otroki veselo potujejo na svoji človeški in duhovni poti.

Člen 18

Spoštujejo naj druge stvari, tako živijo kot nežive, ki »nosijo pečat Najvišjega«, in naj se trudijo, da skušnjava izkoriščanja premagajo s Franciškovim duhom vesoljnega bratstva.

Člen 19

Kot nosilci miru naj se zavedajo, da ga je treba neprestano graditi; z dialogom naj iščejo pota edinosti in bratskega razumevanja in naj zaupajo v navzočnost Božjega kvasa, ki je v človeku, in v preoblikovalno moč ljubezni in odpuščenja. Oznanjevalci popolnega veselja naj ob vsaki priložnosti skušajo drugim prinašati veselje in upanje.

Vcepljeni v Kristusovo vstajenje, ki daje pravi smisel sestri Smrti, naj z vedrim mirom čakajo na dokončno srečanje z Očetom.

Preprostost je prostost

Pripravila Milena in Zvonimir Pintarič

Dragi fant, cenjena deklica, pomisli, kolikokrat ti je dolgčas. Kar težko je razumeti, da je tako, saj imaš okrog sebe vse, kar naj bi potreboval za srečno življenje. Imaš vse osnovne dobrine in še marsikaj več (televizijo, obleke izbranih znamk, igrače, računalnik, telefon ...). Vsega okrog tebe – dogajanja, izzivov, ljudi ... – je polno in vse je različno. A kljub temu pogosto nisi srečen, ti je dolgčas in ti je, bedno'.

Upam, da še imaš dedka in babico. Obišči ju in ju povprašaj, kako sta se imela, ko sta bila otroka. Vprašaj ju, kaj sta delala, jedla, s čim sta se igrala, kako je bilo v šoli ...

Če si stare starše vprašal/-a, kaj so imeli, si ugotovil/-a, da malo igrač ali sploh nič. Niso imeli svoje sobe, še več, morda je kdo posteljo delil z bratcem ali sestro. Jedli so zelenjavo, žgance, sadje, kot so jabolka, hruške, grozdje, pili so vodo ... Vstajali so zgodaj, da so pred šolo še opravili svoje delo. Torbe niso imeli, le tablico in košček krede ali zvezek in svinčnik. Niso imeli svoje omare, polne oblačil, in niso hodili v glasbeno šolo in na treninge. A bili so srečni, čeprav je bilo pogosto težko. Upam, da sta ti dedek in babica povedala, kaj in kako so se otroci igrali ... Nista imela veliko, a sta bila bolj vesela in srečna, kot smo današnji ljudje, čeprav je bilo marsikaj takrat težje kakor danes.

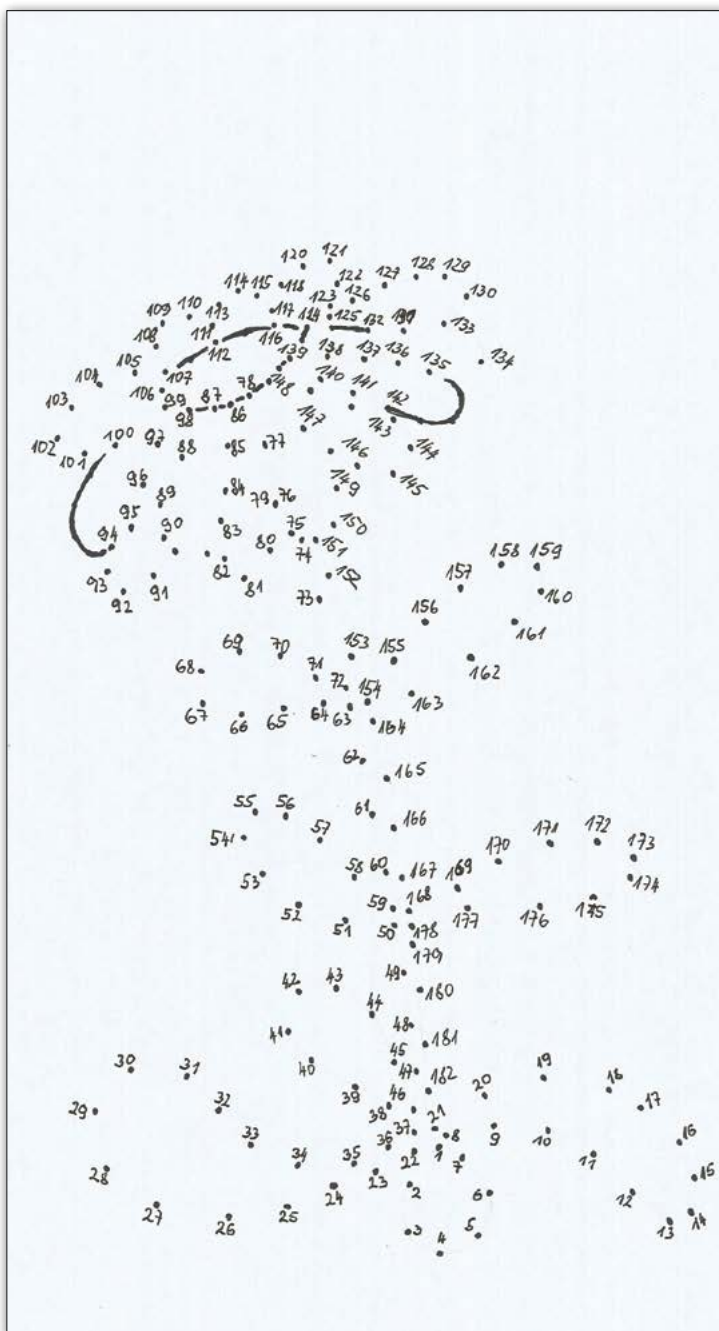
Mi pa imamo mnogo vsega, a nam je pogosto vse odveč in se ne počutimo dobro. Zato merilo za srečo in veselje ni to, koliko in kaj imaš, ampak nekaj drugega.

Lahko pa rešiš tudi drugo nalogo na risbica. Potuj s svinčnikom od številke do številke in od pike do pike ter pobarvaj risbi.

Prva risba se ti verjetno zdi zapletena, ker je potrebno slediti številom. Podobno je, ko tudi na življenje gledamo tako.

Druga risba pa se ti verjetno zdi preprosta. Tako tudi življenje dobi poseben čar, če gledaš nanj preprosto. Verjetno si opazil/-a, da druga, preprosta risba izgleda lepše.

Biti srečen je mogoče, če smo preprosti. Živeti preprosto pomeni biti prost zapletanja in se ne pustiti ujeti v negativno, slabo, zamero, krivdo, ljubosumje, sovraštvo, brezbržnost, hlepenje po stvareh ... Živeti preprostost pomeni hrepeneti po bistvu in biti prost tega, kar me obremenjuje, zapleta stvari in preprečuje, da bi videli lepo in dobro.

Pomisli, ob vrnitvi iz šole te mama vpraša, kako je bilo, ti pa odgovoriš: »V redu.« A ona takoj nadaljuje z vprašanji, vrta vate in vleče iz tebe ... Preprosto bi lahko počakala, da bi ji sam prišel/-la povedat, ko bi bil pripravljen/-a podeliti doživeto. Vidiš, to je samo en primer, kako pogosto zapletamo in otežujemo življenje drug drugemu.

Preprostost je eden od najtežjih vzponov na goro samega sebe. Kajti, ko se trudimo biti preprosti, moramo, če smo iskreni, preprosto biti prosti. Vsak je na nekaj vezan, z nečim zvezan. Najpogosteje s čim slabim. Vse tisto, kar za nas in bližnje ni dobro, je naša zapletenost, ki nam jemlje pogum, moč, veselje, da bi rastle v dobrem, v preprostosti.

Kar je za nas dobro, nas osvobaja, navdušuje in nam daje moč. Nekatere stvari nas za kratek čas osrečijo, potem pa njihov pomen izgine in nas pustijo prazne. To je pogosto naša ječa, ki nam jemlje moč, upanje, veselje. Prostost je bistvo preprostosti. Biti preprost pomeni živeti prost oziroma svoboden.

Nase, na Boga in na svet okrog sebe lahko zremo z dvema različnima pogledoma:

preprosto ali pa zapleteno (»komplicirano«).

Lažje je zapletati, kajti zapletanje nas oddaljuje od sebe. Ko se oddaljujemo, smo zelo dovzetni za minljive stvari, ki takoj osrečijo in se zanje ni treba posebno truditi (na primer igrače, hrana, gledanje televizije, brskanje po internetu ...). Ljudje smo nagnjeni k temu, kar je lažje, k temu, kar ponuja svet, zato se hitro pustimo ujeti.

Veliko težje pa je gledati z očmi preprostosti, ki sprejemajo, kar pride, in pustijo, kar odide, ki upajo slišati in videti resnico ter jo spoštovati, ki upajo čutiti in podariti sebe brez maske, brez zapletanja, brez pogojev.

Trud za preprostost mi ponuja tudi možnost, da se odločam za bistveno. Za tisto, kar je res pomembno zame in moje bližnje. Stalno moram prepoznavati pasti, ki me hočejo odvrniti od moje sreče.

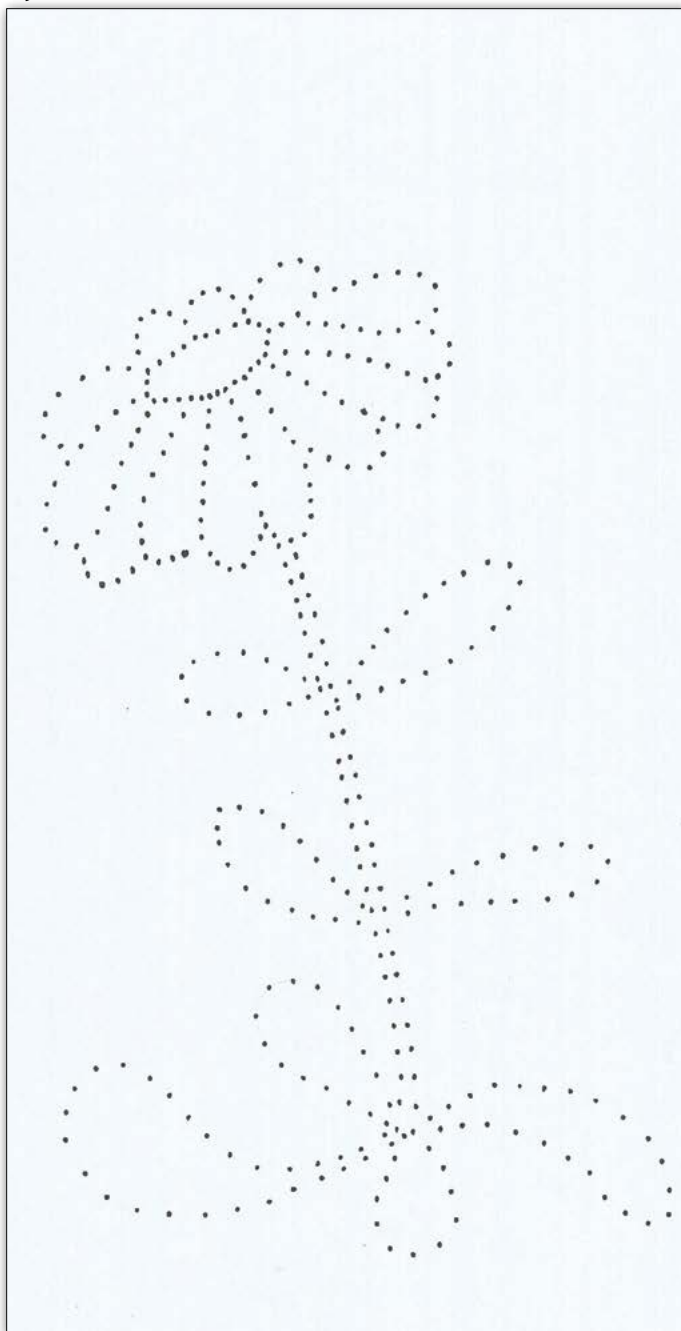
Premisli in zapiši, kaj te ovira, ko rasteš, kaj ti jemlje pogum, moč, veselje, navdih ...

Premisli in zapiši, kaj te dviga, kaj ti daje polet, moč, veselje, te osrečuje ...

Biti preprost in živeti preprosto ni preprosto.

Oče, ki nas je ustvaril, nam daje vse, kar potrebujemo, da bi lahko bili srečni. Samo preprosti ljudje so lahko resnično srečni. Bodi tudi ti eden izmed srečnih: podaj roko svojemu Stvarniku in se mu pusti voditi po labirintih življenja. Preprostost je res enostavna pot. Radost odkriješ sproti okrog sedanjega trenutka.

Preprostost je prostost.
Res ni potrebno vsega zapletati,
Enostavno se da povedati, narediti in misliti.
Potem postane preprost,
Radosti poln vsakdan,
Odkritja najlepših sanj polno življenje.
Srce lahko čuti in sluti,
Trkanje Njega začuti.
Odpre svoje duri in
Sprejme, kar pride in odide.
Tako preprosto je.

20 let duhovništva p. Janeza Ferleža

P. Danilo Holc

V nedeljo, 27. avgusta, je bil na Vidmu pri Ptujju poseben dan. Pred samostanom sv. Vida je bil na prostem postavljen veliki oder, ki je z glasbeniki ansambla Deja Vu banda, s tremi spremljevalnimi vokali ter priložnostnim zborčkom čaka p. Janeza. Ob 18. uri so začeli s slavnostnim koncertom. P. Janez je namreč svojo okroglo, 20. obletnico mašniškega posvečenja želel obhajati na njemu lasten način – s koncertom izbranih do sedaj izdanih duhovnih pesmi.

Zbralo se je veliko število ljudi od blizu in daleč, ki so s p. Janezom želeli podeliti trenutke veselja in zahvale Bogu za prehojeno pot duhovništva.

P. Janez je ob tej priložnosti dejal: »Novo mašo sem imel leta 1997 v Stopercah. Do sedaj sem bil pri sv. Petru in Pavlu na Ptujju, pri sv. Trojici v Halozah, pri sv. Lenartu v Sostrem pri Ljubljani in sedaj pri sv. Vidu na Vidmu pri Ptujju. Ob rednem delu (maševanja, spovedovanja, obiskovanje bolnikov, ve-rouk ...) sem se vedno ukvarjal tudi z glasbo. Pri sv. Petru

in Pavlu je bila znana skupina *Spoznanje*, s katero smo prepevali po Sloveniji, pri sv. Trojici *Haloška zarja*, s katero smo med drugim sodelovali na 1. festivalu Ritem duha, tam je delovala tudi skupina *Trije orehi*. V Sostrem smo imeli zbor, s katerim smo zmagali na Marijafestu na Ptujjski Gori, delovala pa je tudi skupina *Glasniki*, s katero sem izdal CD. Z *mladinskim zborom sv. Vida* z Vidma smo bili na svetovnem prvenstvu pevskih zborov v Bratislavi in osvojili srebrno priznanje. Vodil nas je Alen Krajnc, sedaj že magister (magistriral je v Angliji). Tukaj na Vidmu lepo deluje tudi moška vokalna skupina *Glasniki*. Prepevamo vse – od ljudskih, cerkvenih, črnskih duhovnih, dalmatinskih do narodno-zabavnih pesmi. Rad pa zaigram še nogomet s svojo ekipo Joe Fernandes in z reprezentanco slovenskih duhovnikov. Zadnji dve leti pa se ukvarjam tudi z zelišči.«

Po koncertu, ko je p. Janez šel med ljudi in z njimi nazdravil, je spremljevalna glasbena skupina za dobro vzdušje zapela še nekaj zabavnih pesmi.

Prve zaobljube

Skupina novincev v Assisiju, med katerimi je bil tudi br. Andraž Čebular, je sklenila leto noviciata. Novinci so v baziliki sv. Frančiška izpovedali prve zaobljube 26. avgusta 2017 v navzočnosti svojih provincialnih ministrov. Slovesno mašo ob somaševanju duhovnikov in navzočnosti mnogih redovnih bratov, redovnic in vernikov ter sorodnikov je vodil kustos Svetega samostana p. Mauro Gambetti.

Romanje za mir

21.–25. julij 2017; Ptuj – Ptujška Gora – Rogaska Slatina – Olimje – Svete Gore nad Sotlo

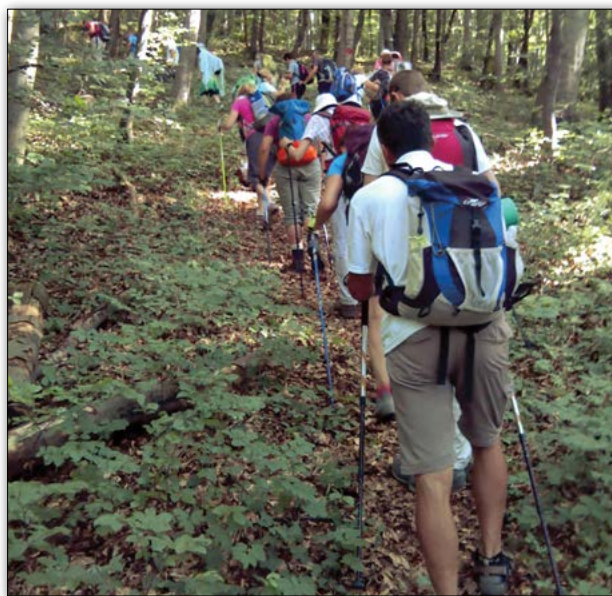
Doroteja Emeršič

Ko so se pred 27 leti začela romanja za mir, je bil njihov namen zelo konkreten: da bi se prenehali vojna, nasilje, morija v bivših jugoslovanskih republikah. Vojna je po nekaj letih in premnogih žrtvah prenehala divjati, ostale pa so rane, bolečine in krivice. Te se ne iztrebijo tako hitro. Ostanejo v srcih, posledice pa so ranjeni odnosi, nesposobnost ljubiti, odpuščati, iti naprej, začeti znova. Če se opremo na Božje usmiljenje, lažje stopimo na novo pot, odpustimo sebi in drugim ter začnemo znova.

Letošnje, 27. romanje za mir, ki ga organizirajo in vodijo patri jezuiti v okviru Skupnosti krščanskega življenja, je bilo lep primer odprtosti in zaupanja. Romanje je vodil p. David Bresciani. Vsako etapo poti je prej prehodil eden izmed organizatorjev, ki je poskrbel za varno pot in načrtoval počitke. Romarji, bilo nas je 45 in bili smo z vseh vetrov, smo se v štirih dneh dobro počutili in se povezali med seboj. Začetek je bil na Ptuj, kamor so pripotovali romarji iz vse Slovenije. Prenočili so v ptujškem dijaškem domu in naslednji dan nadaljevali pot proti Ptujski Gori. Tu sva se pridružila še dva romarja domačina in v sobotnem jutru so nas sprejeli patri minoriti v samostanu sv. Petra in Pavla, nam razkazali cerkev, samostan in samostansko knjižnico ter nam zaželeli Božje varstvo na poti. Pregovorna štajerska gostoljubnost se je izkazala na Hajdini blizu Ptuja, kjer je župnik skoraj izpraznil kavomat, da je okrepil žejne romarje. Pot proti Ptujski Gori je bila predvsem vroča, a je bila v zavesti – da romamo z določenimi nameni, skupnimi in osebnimi – teža dneva veliko lažja.

S Ptujške Gore nas je naslednje jutro pot vodila preko Donačke gore do Rogaske Slatine. Čas romanja je bil skozi ves dan smiselno razporejen: najprej duhovni nagovor, nato je hodil vsak sam v tišini in razmišljanju, sledila je ura ali dve pogovora med hojo v dvoje, nato pa klepet v skupinah, kakor smo pač hodili. Nismo izpustili skupne molitve rožnega venca. Vrhunec dneva je bila sveta maša in nazadnje večerna refleksija. Vmes pa seveda občasni postanki, ko smo odpočili utrujene ude, namazali kak žulj, nahranili telo, zapeli in celo zaplesali.

Tretji dan se je vil od Rogaske Slatine do olimskega samostana, kjer so nas spet gostoljubno sprejeli bratje minoriti. Zadnji dan je bila celodnevna hoja kronana z vzponom najprej do cerkve sv. Eme, nato pa na hribček s cerkvicami, na Svete gore, starodavno Marijino Božjo pot. Udeleženska domačinka je v svetogorski cerkvi doživeto pričala o svojih otroških in mladostnih romanjih na Svete gore in povezala pripoved z dragocenimi spomini. Vsak izmed nas je razprl naročje, v katerem je morda pestoval bolečino, prošnjo, zahvalo ... jih izročil Mariji in v zaupanju šepetal: »Tebi, mati, izročam svoje skrbi, težave, namene ...

Izroči jih Sinu, pri katerem prosi za nas!« Gani! me je osebni spomin: pred 50 leti sem bila, skoraj še otrok, tukaj na duhovnih vajah s skupino mladih s Ptuja, vodil nas je legendarni, zdaj že pokojni p. Maks Klajnšek, sprejel pa g. Martin Panič. Prvih ne pozabiš!

Zlata nit vseh razmišljanj so bile papeževe misli in njegovi nagovori, povezovali pa so nas tudi svetniki, na katerih godove smo se vsak dan spomnili: 21. julija smo začeli s sv. Lovrencem, nadaljevali z Marijo Magdaleno, sv. Krištofom in zaključili s sv. Jakobom, velikim romarjem za Kristusom. Bila sem presenečena, koliko romarjev, s katerimi smo hodili, je že peš poromalo k sv. Jakobu v Kompostelo, nekateri celo večkrat. Vso pot pa nas je spremljala Marija, od Zavetnice s plaščem na Ptujski Gori, prek olimske Marije Vnebovzete, do Marijinega rojstva na Svetih gorah.

Naše življenje je romanje, je pot. Tudi tiste, ki jih žene preprosto človeško upanje, pritegne obzorje, ki spodbuja k raziskovanju še nepoznanih svetov. »Naša duša je potujoča duša.« Sveto pismo je polno zgodb o romarjih in popotnikih. Ko dobi Abraham napotek: »Pojdi iz svoje dežele« (1Mz 12,1), zapusti košček sveta, ki ga je poznal. Vse je govorilo proti smiselnosti tistega potovanja. Pa vendar je Abraham odšel. »Ne moremo postati zreli moški in zrele ženske, če ne zaznamo privlačnosti obzorja, tiste meje med nebom in zemljo, ki kliče, naj jo doseže ljudstvo tistih, ki hodijo.« Tako papež Frančišek.

Zadnje vprašanje pri razmisleku o vtisih je bilo: S katero mislijo ali simbolom bi zaključil to romanje? Sama bi ga z Jezusovo obljubo: »Jaz sem z vami ...« Pridi, Gospod Jezus, hodimo skupaj!

**PREŽIVI BLAGOSLOVLJENE
TRENUTKE V LETU 2018 Z BRATI
MINORITI**

ROMANJE V ASSISI

Od 15. do 20. julija 2018

Družine in drugi prijatelji sv. Frančiška, poromali bomo v kraje, ki jih je svetnik zaznamoval s svojo navzočnostjo. Po njegovih stopinjah bomo odkrivali duha, ki po 800 letih še vedno živi. V šotorih pod asiškim nebom, v preprostosti in bratskem sožitju ter v stiku z Božjim stvarstvom bomo poskušali začutiti čudovitost pristnočloveškega ... Skratka, idealna kraj in čas, da prisluhnemo sebi ter odpremo srce Božjemu »dotiku« po sv. Frančišku in sv. Klari. Program bo za odrasle in otroke.

Voditelj: **p. Danilo Holc in p. Damjan Tikvič**

Predvidena cena: - odrasli 160 €

- otroci od 9 do 15 let 120 €

- otroci od 3 do 9 let 90 €

- otroci do 3. leta – brezplačno

Prijave sprejema p. Danilo Holc.

ROMANJE MLADIH V ASSISI
od 20. do 26. julija 2018

Obiskali bomo kraje, ki jih je sv. Frančišek zaznamoval s svojo navzočnostjo. Po njegovih stopinjah bomo odkrivali duha, ki po 800 letih še vedno živi. V šotorih pod asiškim nebom, v preprostosti in bratskem sožitju ter v stiku z Božjim stvarstvom bomo poskušali začutiti čudovitost pristnočloveškega ... Prav tako bomo ob razmišljanjih, branju Božje besede, molitvi, skupnem bogoslužju, pogovorih, smehu in petju ob kitari pod asiškimi zvezdicami izkušali resnično veselje. Skratka, idealna kraj in čas, da v tednu dni prisluhnemo sebi ter odpremo srce Božjemu »dotiku« po sv. Frančišku in sv. Klari.

Voditelji: **p. Danilo Holc, p. Damjan Tikvič,
p. Janez Ferlež, p. Andrej Sotler**

Cena romanja: 150 €

Prijave sprejema p. Danilo Holc.

p. Danilo Holc, tel.: 031 443 200; e-pošta: danilo.holc@rkc.si

p. Damjan Tikvič, tel.: 031 834 720; e-pošta: damjan.tikvic@rkc.si

p. Janez Ferlež, tel.: 031 521 883; e-pošta: janez.ferlez@rkc.si

p. Andrej Sotler, tel.: 041 712 699; e-pošta: andrej.sotler@rkc.si

TEOLOGIJA TELESA

28. oktobra 2017

Zajemi življenje v polnosti ...
Kako naj v tebi zori, dozori »kal življenja«,
ki jo je Bog položil v tvojo naravo?

Vabljen/a na delavnico teologije telesa, ki jo bo vodil zakonski par v okviru iskreni.net.
Skupaj bomo razmišljali ob naslednjih temah:

- Kdo si?
- Kaj nosiš v sebi?
- Kako naj fantje uporabijo svoje mišice?
- Bog je ustvaril dekleta lepa. Kako naj cenijo same sebe?
- Kaj pa spolnost? Kako jo živeti, da bo osrečujoča?

<http://programi.iskreni.net/teologija-telesa-za-mlade.html>

Delavnica teologije telesa se bo odvijala **v soboto, 28. oktobra 2017, s pričetkom ob 9. uri v domu duhovnih vaj pri Sv. Trojici v Halozah.**

Namenjena je starostni skupini med 13. in 19. letom.

Dar za delavnico s kosilom je 12 eur. (Če gosta povabite na župnijo vas celotna delavnica stane 280 eur + potni stroški predavateljev + hrana. Če se pripeljete v Haloze, vas stane samo 12 eur/osebo.)

Kdor bo želel, lahko pride že v petek, 27. oktobra, ob 18. uri. Ob zanimivem filmu, ki nas bo pripravil na delavnico, se bomo družili ob igran ... Ne bo nam dolgčas. V tem primeru prosimo za dar 15 eur.

Če kdo ne zmore daru, naj prispeva po svojih zmožnostih. Kdor bo daroval več, bo pomagal otrokom iz socialno ogroženih družin. Če nimate spalne vreče, jo lahko dobite pri nas. Sporočite ob prijavi.

PRIJAVITE se do petka, 20. oktobra 2017, na naslov:

Minoritski samostan Svete Trojice (TABORI), Gorca 6, 2286 Podlehnik

ali na: trojica.tabori@gmail.com

INFORMACIJE: p. Damjan Tikvič, 031 834 720

DUH ASSISIJA
in
Podaj MI Roko

Sobota, 28. oktober 2017
Sv. Trojica v Slovenskih goricah

»Bratsko se med seboj ljubite.«
Rim 12,10

Foto: Goran Saboljč

PROGRAM:

9.30 Zbiranje

10.00 Češčenje Najsvetejšega v cerkvi

10.30 Srečanja ob kavi, čaju ...

11.00-12.30 Okrogla miza v občinski dvorani

Gostje: p. Andrej Šegula, OFM Conv,
s. Polonca Majcenovič, ŠSFKK,
mlada družina

Pogovor moderira s. Romana Kocjančič, FMM.

12.30 Kosilo v samostanski kleti

13.30 Ogled samostana in muzeja,

plesna, pohodna ali

medgeneracijska delavnica

14.30 Rožni venec za mir (v cerkvi)

15.00 Sv. maša za mir:

msgr. dr. Franc Kramberger

Srečanje pripravlja Komisija za duhovnost pri Frančiškovski konferenci.

Gospod, naredi iz mene orodje svojega miru,
da bom tja, kjer je sovraštvo, prinašal ljubezen,
kjer vlada krivica, duha odpuščanja,
kjer vlada nesloga, slogo,
kjer vladajo zmote, resnico,
kjer je dvom, zaupanje,
kjer je obup, upanje,
kjer je tema, svetlobo,
kjer je žalost, veselje.

Gospod, naj si manj prizadevam,
da bi bil potolažen, kot da tolažim,
da bi me razumeli, kot da razumem,
da bi me ljubili, kot da ljubim.

Kajti: če dajemo, prejmemo,
če odpuščamo, nam bo odpuščeno,
če umiramo, dosegamo večno življenje.

Molitev v duhu sv. Frančiška Asiškega

*Pozdravljena, kraljica Modrost,
Gospod te ohranjaj
skupaj s tvojo sestro sveto in čisto Preprostostjo.
Gospa sveta Ubožnost,
Gospod naj te ohranja
skupaj s tvojo sestro sveto Ponižnostjo.
Gospa sveta Ljubezen,
Gospod naj te ohranja
skupaj s tvojo sestro sveto Pokorščino.*

Iz Frančiškovega Pozdrava krepostim